

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Prasek_profesora_Binga.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Prasek_profeso
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.10.2003
Modification Date: 12.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PRÁŠEK PROFESORA BINGA

Raymond Chandler

Přeložil Jaroslav Bouček

Deset hodin dopoledne a už taneční hudba. Hlasitá. Bum, bum. Bum, bum, bum. Kmítočky stažené až dolů na basy. Skoro se zachvívala podlaha. I přes vrčení elektrického holicího strojku, jímž si Joe Pettigrew jezdil po tváři sem a tam, ten hluk vibroval v podlahách a ve zdech. Zdálo se mu, že to cítí v prstech nohou. Jako by mu to stoupalo do lýtek. Sousedí jsou asi radostí bez sebe.

Už od deseti hodin dopoledne kostky ledu ve sklenici, tvář do červena, lesknoucí se oko, přihlouplý úsměv, hlasitý smích pro nic a za nic.

Vytáhl zástrčku a vrčení holicího strojku ustalo. Když probíral konečky prstů oblouk své brady, jeho oči se pochmurným pohledem setkaly s očima v zrcadle. "Zkrachovanec," řekl mezi zuby. "V dvaapadesáti jsi senilní dědek. Divím se, že ještě existuješ. Divím se, že tě vůbec vidím."

Odfoukl drobně smetí z hlavice strojku, nasadil na ni ochranný kryt, pečlivě stočil šňůru kolem strojku a uložil jej do zásuvky. Vyňal vodu po holení, rozetřel si ji po tvářích, nasypal si na ně trochu zásypu a opatrně setřel bílý prášek ručníkem.

Zamračil se na tu vychrtlou vizáž v zrcadle, obrátil se a vyhlédl z okna koupelny. Dnes tam ani není moc smogu. Svítí slunce a je jasno. Je vidět až k radnici. Kdo tady sakra chce koukat na radnici? Radnice ať táhne k čertu. Vyšel z koupelny a cestou po schodech dolů si oblékl sako. Bum, bum. Bum, bum, bum. Jako někde v laciné dupárně, kde je cítit kouř a pot a nějaké voňavky. Dveře obývacího bytu byly polootevřené. Popošel dovnitř, stál tam a díval se na ty dva, jak se spolu plíží místností, tvář na tváři. Tančili a byli k sobě přitisknuti se zasněnými pohledy upřenými do nějakého jejich vlastního světa. Nebyli opilí. Jen trochu v rauši, takže jim vyhovovala hlasitá hudba. Chvilí stál a pozoroval je. Když se otočili a uviděli ho, sotva mu věnovali pozornost. Gladys sešpulila rty do lehce pohrdavého úsměvu, velmi lehce pohrdavého.

Porter Green měl cigaretu v koutku úst a oči přivřené za obálkem dýmu. Vysoký, tmavovlasý chlapík s nádechem šedi ve vlasech. Elegantně oblečený. S trochu nejistým pohledem. Mohl to být obchodník s ojetými vozy. Mohl se ale živit čímkoli, kde to nevyžadovalo příliš mnoho práce a příliš mnoho poctivosti. Hudba přestala a někdo začal odříkávat nějakou reklamu. Tančící dvojice se rozdělila. Porter Green poodešel stranou a otočením knoflíku ztlumil hlas. Gladys stála uprostřed místnosti a dívala se na Joea Pettigrewa.

"Mohli bychom pro tebe udělat nějakou maličkost, drahoušku?" zeptala se ho se zřetelným opovržením v hlase.

Potřásl hlavou a neodpověděl.

"Ty bys ale mohl něco udělat pro mne. Chcípni." Otevřela široce ústa a rozesmála se zvonivým smíchem.

"Nech toho," řekl Porter Green. "Přestaň ho pošťuchovat, Glad. On prostě nesnáší taneční hudbu. A co má být? Ty třeba nesnášíš něco jiného, že jo?"

"To jo," přitakala Gladys. "Jeho."

Porter Green přešel místnost, vzal láhev whisky a nalil do dvou sklenic na malém stolku.

"Napiješ se, Joe?" zeptal se bez toho, že by zvedl hlavu.

Joe Pettigrew opět lehce potřásl hlavou a neřekl nic.

"On leccos umí," prohodila Gladys. "On vypadá skoro jako člověk. On ale nemluví."

"Buď už zticha," řekl Porter Green otráveně. Vstal a držel dvě plné sklenky. "Hele, Joe, to pití jsem koupil já. Doufám, že ti to nevadí. Ne? Tak fajn." Podal jednu sklenici Gladys. Oba popíjeli a nad sklenicemi se dívali na Joea Pettigrewa, mlčky stojícího ve dveřích.

"Víš, já jsem se provdala za támhleto," podotkla Gladys zamyšleně. "Fakt jsem to udělala. A teď si lámu hlavu, jaké uspávací prášky jsem tehdy musela spolykat."

Joe Pettigrew ustoupil do haly a přivřel dveře. Gladys se stále dívala tím směrem. Pak pokračovala změněným tónem:

"On mi stejně nahání strach. Prostě jen stojí a nic neříká. Nikdy si nestěžuje. Nikdy se nerozčílí. Co myslíš, že se děje v té jeho hlavě?"

Reklamní hlasatel skončil a v rádiu nasadili další desku. Porter Green šel k přijímači, zesílil a pak zase ztišil zvuk.

"Myslím, že bych to uhodl," řekl. "Je to koneckonců stejný starý příběh." Znovu zesílil zvuk a natáhl ruce směrem k ní. Joe Pettigrew vyšel předním vchodem z domu a zaklapl za sebou těžké staromódní vchodové dveře, aby ztlumil hluk radiopřijímače. Podíval se na čelní stěnu domu a zjistil, že všechna okna jsou zavřená. Venku ten kravál skoro nebylo slyšet. Ty staré domky na dřevěných kostrách byly stavěné hodně solidně. Sotva se stačil podívat, jestli už je čas zase posekat trávník, když, se proti němu na betonovém chodníku objevil podivně vyhlížející muž. Občas se stane, že vidíte někoho v pláštěnce, v jaké se kdysi chodilo do opery. Ale ne na Lexington Avenue a ne v tomhle bloku. Ne takhle dopoledne. A už, vůbec ne v cylindru. Joe Pettigrew na ten cylindr nestačil zírat. Rozhodně nebyl nový, naopak spíše ošumělý. Na povrchu trochu zvrásnělý asi jako kočičí kožíšek, když té kočce není zrovna dobře. A ta operní pláštěnka nebyla něčím, nač by se chtěl podepsat módní tvůrce Adrian. Muž měl ostrý nos a v hlubokých důlcích černé oči. Byl bledý, ale nevypadal churavě. Zastavil se u schůdků a pohlédl na Joea Pettigrewa.

"Dobrý den," pozdravil a dotkl se prsty okraje cylindru.

"Dobrý," odpověděl Joe Pettigrew. "Tak copak dnes prodáváte?"

"Neprodávám časopisy," prohlásil muž v operní pláštěnce.

"Spletl jste si adresu, příteli."

"Ani se nepokouším zjišťovat, jestli máte svou fotografii, která by po vybarvení vodovými barvami zářila tak průzračně jako měsíční jas na Matterhornu." Muž vsunul ruku pod svou operní pláštěnku.

"Neříkejte, že pod tou pláštěnkou máte vysavač," řekl Joe Pettigrew.

"A také," pokračoval muž v operní pláštěnce, "nemám v zadní kapse kalhot kompletní nerez kuchyni. Ne že bych ji tam nemohl mít, kdybych si to přál."

"Ale něco přece jen prodáváte," podotkl Joe Pettigrew suše.

"Já něco uděluji," prohlásil muž v operní pláštěnce. "Vhodným osobám. Pečlivě vybraní..."

"Klub dokonalého odívání," řekl suše a znechuceně Joe Pettigrew. "Netušil jsem, že ještě existují."

Vysoký hubený muž vytáhl zpod pláštěnky ruku a držel v ní vizitku.

"Pečlivě vybraní jedinci," opakoval. "Ani nevím. Dnes dopoledne jsem líný. Možná vyberu jen jednoho."

"Pro hlavní výhru," prohodil Joe Pettigrew. "Mne."

Muž natáhl ruku s vizitkou. Joe Pettigrew si ji vzal a přečetl si "Profesor Augustus Bingo". Pak ještě malými písmeny v rohu "Bílý orel – odchlupovací prášek". Bylo tam také číslo telefonu a adresa ve čtvrti North Wilcox. Joe Pettigrew do vizitky ťukl nehtem a zavrtěl hlavou. "Nikdy to nepoužívám, příteli."

Profesor Augustus Bingo se velmi lehce pousmál. Vlastně jen neznatelně stáhl rty a koutky očí se mu mírně zvrásnily. Dejme tomu, že to byl úsměv. Nebyl ale tak výrazný, aby to stálo za řeč. Znovu sáhl rukou pod pláštěnku a vyňal kulatou krabičku, velkou asi jako pouzdro na pásku psacího stroje. Zvedl ji, takže na ní byl čitelný nápis "Bílý orel – odchlupovací prášek".

"Předpokládám, že víte, k čemu slouží odchlupovací prášek, pane..."

"Pettigrew," řekl Joe Pettigrew vlídně. "Joe Pettigrew."

"A – můj instinkt se nemýlí," poznamenal profesor Bingo. "Vy máte potíže." Poklepal na kulatou krabičku svým dlouhým štíhlým prstem. "Tohle, pane Pettigrew, není odchlupovací prášek."

"No tak počkejte," prohlásil Joe Pettigrew. "Nejdřív to je odchlupovací prášek, pak zase není. A já mám potíže. Proč? Protože se jmenuju Pettigrew?"

"Všechno má svůj čas, pane Pettigrew. Nejprve uvedu příslušné pozadí. Tohle je chátrající čtvrt'. Už nepatří k těm žádoucím. Váš dům ale není zchátralý. Je starý, ale dobře udržovaný. Z toho vyplývá, že jste jeho majitelem."

"Řekněme, že jsem majitelem jeho části," upřesnil Joe Pettigrew.

Profesor zvedl levou ruku s dlaní směrem dopředu. "Klid, prosím. Pokračuji ve své analýze. Dané jsou vysoké a vy máte dům. Kdybyste mohl, dávno byste se odtud odstěhoval. Proč jste to neudělal? Protože tuhle nemovitost nemůžete prodat. Je to ale velký dům. Takže pronajímáte pokoje."

"Jeden pokoj," pravil Joe Pettigrew. "Mám jen jednoho nájemníka."

"Je vám asi osmačtyřicet let," usuzoval profesor.

"Plus minus čtyři roky," řekl Joe Pettigrew.

"Jste oholen a vkusně oblečen. Přesto se tváříte nešťastně. Takže předpokládám mladou manželku. Rozmarnou, přehnaně náročnou. Rovněž předpokládám..." Náhle zmlkl a začal snímat víčko krabičky s něčím, co nebyl odchlupovací prášek. "Přestal jsem předpokládat," prohlásil klidně. "Tohle," natáhl ruku s otevřenou krabičkou a Joe Pettigrew viděl, že je zcela naplněna bílým práškem, "není kodaňský šňupavý tabák."

"Já jsem trpělivý člověk," podotkl Joe Pettigrew. "Ale přestaňte mi už vykládat, co to není, a řekněte mi, co to je."

"Je to šňupací prášek," odvětil profesor chladně. "Šňupací prášek profesora Binga. Můj prášek."

"Šňupací prášek také nikdy neužívám," řekl Joe Pettigrew. "Ale něco vám řeknu. Na konci téhle ulice je cosi jako nádvoří v tudorovském slohu a jmenuje se to Lexington Towers. Je tam spousta pobudů a podobných existencí. Když zrovna nemají práci, což se stává většinou, a když se zrovna nenalívají pětadesátiprocentní načerno pálenou kořalkou, což se stává málokdy, tak by se jim zrovna mohl hodit šňupek toho, co tu máte. To jest, pokud z nich dostanete nějaké peníze. A na to byste si měl dát pozor."

"Šňupací prášek profesora Binga," ohradil se profesor s ledovou důstojností, "není kokain." Okázalým gestem si otočil pláštěnku kolem těla a dotkl se okraje klobouku. Když se odvracel, stále ještě držel v ruce svou krabičku.

"Kokain, příteli?" prohlásil. "Pah! Ve srovnání s Bingovým práškem je kokain něco jako kojenecký zásyp."

Joe Pettigrew sledoval profesora, jak odchází od domu po betonových dlaždicích a na ulici zabočujíc na chodník. Podél starých ulic rostou staré stromy. Lexington Avenue byla lemována řadou kastrovníků. Teď se odívaly do nových listů a listy měly tu a tam růžový nádech. Profesor se vzdaloval pod korunami stromů. Z domu stále zaznívalo bum, bum. Teď

už si dávají třetí nebo čtvrtou sklenici. Nejspíš mají tvář na tváři a broukají si melodii. Zanedlouho sebou žuchnou na nějaký kus nábytku. Budou se ohmatávat. No, není to nakonec jedno? Napadlo ho, jak asi bude Gladys vypadat, až jí bude dvaapadesát. Podle toho, jak si vede v současnosti, rozhodně nebude působit dojmem, že mládí trávil v kostelním chóru.

Přestal na to myslet a pozoroval profesora Binga, který se teď zastavil pod jedním kastrovníkem, obrátil se a díval se zpět. Pozvedl ruku k okraji omšelého cylindru, zvedl jej a uklonil se. Joe Pettigrew mu zdvořile pokynul. Profesor si klobouk znovu nasadil a velmi zvolna, aby Joe Pettigrew mohl přesně vidět, co dělá, vzal dvěma prsty špetku prášku z dosud stále otevřené malé kulaté krabičky a vložil si ji do nosních dírek. Joe Pettigrew měl skoro dojem, že ho slyší šňupnout i s tím dlouhým vdechnutím typickým pro lidi, kteří si zvykli šňupat, aby vdechovaná látka pronikla až dozadu k sliznicím.

Přirozeně to neslyšel, jen si to představoval. Viděl to ale dost jasně. Ten klobouk, tu operní pláštěnku, dlouhé tenké nohy, dennímu světlu neodpovídající bílou tvář, hluboké tmavé oči, zvednutou paži, kulatou krabičku v levé ruce. Nemohl být dál než nejvýš patnáct metrů. Přímě před čtvrtým stromem od vchodu do domu.

Ale nemohlo to tak být, protože pokud by stál před tím stromem, Joe Pettigrew by nemohl vidět celý kmen stromu, trávu, okraj chodníku, ulici. Něco z toho by přece muselo být ukryto za vychrtlou, fantastickou postavou profesora Binga. Jenže ono nebylo. Protože profesor Augustus Bingo tam už prostě nebyl. Nikdo tam nebyl. Vůbec nikdo.

Joe Pettigrew naklonil hlavu na stranu a zíral na prázdnou ulici. Stál velmi klidně. Sotva slyšel hluk z přijímače uvnitř domu. Za rohem se vynořil automobil a projel kolem bloku. Zvedl se za ním prach. Listy stromů přímo nešelestily, jen vydaly jemný, sotva slyšitelný zvuk. Pak se ale ozvalo něco jiného.

Pomalé kroky se blížily směrem k Joeovi Pettigrewovi. Nebylo to klepání podpatků. To jen kožené podrážky se posunovaly po chodníku. Začaly se mu stahovat svaly vzadu na šíji. Cítil, jak se mu svírají čelisti. Ty kroky pomalu přicházely. Už byly velmi blízko. Pak bylo na okamžik naprosté ticho. Potom se šouravé kroky znovu od Joea Pettigrewa vzdálily a hlas profesora Binga promluvil jakoby odnikud:

"Zde je vzorek zdarma jako pozornost ode mne, pane Pettigrew. Budu samozřejmě plně k dispozici pro další dodávky na poněkud profesionálnějších základech."

Kroky znovu zašustily a odcházely. Za malou chvíli je Joe

Pettigrew už vůbec neslyšel. Proč se pak podíval právě dolů na schůdky, to sám přesně nevěděl; přesto to ale udělal.

A tam, kam to snad nemohla položit žádná ruka, vedle špičky jeho pravé boty, ležela malá kulatá krabička asi jako pouzdro na pásku psacího stroje. Na víčku bylo pravidelnými literami jako ze Spencerovy učebnice krasopisu napsáno "Prášek profesora Binga".

Velmi zvolna, jako hodně starý muž nebo jako ve snu, se Joe Pettigrew sklonil a zvedl krabičku, přikryl ji dlaní a strčil si ji do kapsy.

Bum, bum. Bum, buni, bum, stále hlomozilo rádio. Gladys a Porter Green mu teď ale nevěnovali pozornost. Byli jeden do druhého uzavřeni pažemi v rohu pohovky, rty na rtech. Gladys s dlouhým vzdechnutím otevřela oči a rozhlédla se po pokoji. Pak jako by znehybněla a prudce sebou škubla. Dveře pokoje se velmi pomalu otvíraly.

"Co se děje, děvenko?"

"Ty dveře. O co se to pokouší?"

Porter Green otočil hlavu. Teď byly dveře otevřeny dokořán. Nikdo v nich ale nestál. "Fajn, dveře jsou otevřené," řekl poněkud neartikulovaně. "A co má být?"

"To byl Joe."

"To byl Joe a stejně – co má být?" opakoval Porter Green podrážděně.

"On se tam schoval. Něco má za lubem."

"Blbost," pronesl Porter Green. Vstal a přešel pokoj. Nakoukl do haly. "Nikdo tu není," utrousil přes rameno. "To musel být průvan."

"Tady není žádný průvan," řekla Gladys. Porter Green zavřel dveře, podíval se, že jsou dobře zavřené, a zalomcoval jimi. Dveře byly nepochybně zavřené. Vracel se přes pokoj zpět. Když byl na půl cesty k pohovce, klika dveří cvakla a dveře se znovu otevřely. Gladys zaječela tak pronikavě, že to přehlušilo dunivý rytmus radiopřijímače.

Porter Green popošel stranou a vypnul rádio, pak se rozzlobeně obrátil.

"Nezkoušej na mě žádný podrazy," procedil mezi zuby. "Nesnáším podrazácký dámičky."

Gladys tam teď seděla s otevřenými ústy a vyděšeně zírala na otevřené dveře. Porter Green šel znovu ke dveřím a vyšel do haly. Nebyl tam nikdo. V hale bylo naprosté ticho. Dlouhou chvíli bylo ticho v celém domě.

Pak si nahoře, někde vzadu v domě, někdo začal pískat.

Když Porter Green zavíral dveře podruhé, zabouchl je a zamkl. Dveře měly po straně petlici a bylo by mnohem

rozumnější, kdyby ji použil a znemožnil tak otevření dveří. Byl by si tím nejspíš ušetřil spoustu patálií. Nebyl to ale příliš rozvážný muž a v této chvíli se jeho mysl upínala k něčemu jinému.

On by v tom nakonec ale stejně nebyl žádný rozdíl.

Bylo nutno pečlivě uvážit některé věci. Například hluk – ten se ale dá překrýt zesílením zvuku rádia. Možná se nebude muset příliš zesilovat. Třeba vůbec ne. Teď se sakra skoro třásla podlaha, jak to řvalo. Joe Pettigrew posměšně pohlédl na svůj odraz v zrcadle koupelny.

"Ty a já jsme spolu strávili už hodně času," sdělil svému odrazu. "Jsme prostě kamarádčkové. Ode dneška bys měl mít nějaké jméno. Budu ti říkat Josef."

"Nechod' na mne se svými potrhými nápady. Nemám rád důvěrnosti. Jsem náladový typ."

"Potřeboval bych poradit," řekl Joe. "Ne že by ty tvé rady někdy za něco stály. Teď mluvím vážně. Je tu otázka toho

šňupacího prášku, co mi dal ten profesor. Ono to funguje. Gladys a ten její šamstr mě neviděli. Dvakrát jsem stál v otevřených dveřích a oni se dívali přímo na mne. Neviděli vůbec nic. To proto začala ječet. Kdyby mě uviděla, nevylekalo by ji to ani za pětník."

"Spíše by ji to rozesmálo," souhlasil Josef.

"Ale já tě teď vidím, Josefe. A ty mě taky vidíš. Z toho se dá usoudit, že účinek prášku po určité době mizí. Je to logické, protože jak jinak by na tom ten profesor mohl vydělávat? Čili musím zjistit, jak dlouho to působí."

"To zjistiš snadno," odpověděl Josef, "když se směrem k tobě bude někdo dívat, až to přestane působit."

"To ovšem," podotkl Joe Pettigrew, "může být velice překerní, jestli chápeš, co tím myslím."

Josef přikývl. Chápal to velmi dobře. "Třeba ten účinek vůbec nemusí mizet," zauvažoval. "Možná má ten profesor ještě jeden prášek, který ruší působení toho prvního. A možná právě v tom je ten háček. On ti dá něco, co tě odstraní, a když budeš chtít zase sem zpátky, musíš jít za ním a platit."

Joe Pettigrew o tom přemýšlel, ale pak řekl ne, takhle to asi nebude, protože na profesorově vizitce byla adresa ve Wilcoxu, což znamená v budově plné kanceláří. Jsou tam výtahy a pokud tam profesor čeká na zákazníky, které nikdo nevidí, ale na které se bude kdekdo ve výtahu tlačit a dotýkat se jich – prostě mít svou firmu v takové budově by nemohlo být praktické v jiném případě, než že účinek prášku po čase mizí.

"No tak dobře," řekl Josef trochu kysele. "Vždyť jsem tak moc neřek."

"Další bod," pokračoval Joe Pettigrew, "je otázka, kam až sahá ta neviditelnost. Tím chci říct, že Gladys a Porter Green mě neviděli, ale neviděli ani šaty, které jsem měl na sobě, protože pohled na prázdné šaty stojící ve dveřích by je vyděsil mnohem víc, než když tam neviděli stát vůbec nic. Musí v tom ale být nějaký systém. Vztahuje se to na všechno, čeho se dotknu?"

"To může být ono," přitakal Josef. "Proč ne? To, čeho se dotkneš, zmizí stejně jako ty sám."

"Ale já jsem se dotkl dveří," namítl Joe. "A ty rozhodně nezmizely. A pak, já se přímo nedotýkám všeho svého oblečení. Já se například dotýkám svých ponožek a teprve ponožky se dotýkají bot. Dotýkám se košile, ale nedotýkám se saka. A co ty věci, které mám v kapsách?"

"Možná při tom něco vyzařuješ," řekl Josef. "Nebo je to tvoje magnetické pole, tvoje osobnost či čert ví co — prostě to, co se ocitne v tom poli, mizí s tebou. Cigarety, peníze, zkrátka to, co máš přímo u sebe, ale ne věci jako dveře, zdi a podlahy."

"Nezdá se mi to příliš logické," oponoval Joe Pettigrew důrazně.

"Dostal by se logicky myslící člověk tam, kam ses dostal ty? Chtěl by ten bláznivý profesor navázat obchodní kontakt s někým, kdo myslí logicky? Co je logického na kterémkoli prvku celé téhle záležitosti? On si vybere naprosto cizího člověka, chlápka, kterého nikdy neviděl a o kterém nikdy neslyšel, dá mu zadarmo jedno balení toho prášku a chlápek, kterému to dá, je možná jediný z celého okolí, který pro to má vhodné a rychlé použití. Je cokoli z toho logické? V tom aby se prase vyznalo."

"Takže," řekl Joe Pettigrew zvolna, "ted' už vím, co si s sebou vezmu, až půjdu dolů. To taky nebudou vidět. A je dost možné, že to nikdo ani neuslyší."

"Můžeš si to vyzkoušet třeba se sklenicí whisky," navrhl Josef. "Například jednu zvedni, zrovna když po ní někdo bude sahat. Tak se rychle a spolehlivě dozvíš, jestli zmizí, když se jí dotkneš."

"To by šlo," přikývl Joe Pettigrew. Odmíchl se a vypadal velmi přemýšlivě. "Tak uvažuju, jestli se člověk vrátí postupně," dodal, "nebo z ničeho nic. Asi jako čary máry fuk."

"Já jsem pro ten fuk," tvrdil Josef. "Ten starý pán se nejmenuje nadarmo Bingo. Řekl bych, že to jde rychle oběma směry – tam i zpět. Potřebuješ ale zjistit, za jak dlouho."

"To taky udělám," prohlásil Joe Pettigrew. "Musím ale opatrně. Je to důležité." Kývl na svůj odraz a Josef odpověděl kývnutím. Když se pak na odchodu obrátil, dodal ještě: "Je mi jen trochu líto Portera Greena. Toho času a peněz, co pro ni utratil. A jestli ještě rozeznám koženou klubovku od chytačovy rukavice v baseballu, tak bych řekl, že z toho neměl víc než nějaké to mrouskání."

"To nemůžeš nikdy vědět s jistotou," řekl Josef. "Mne spíš připadá jako chlap, který dostane to, co si zaplatil, jinak si to s někým vyřídí."

Tím to skončilo. Joe Pettigrew odešel do ložnice a z police ve skříni vytáhl starý kufr. Uvnitř byla zmačkaná taška s utrženým držadlem. Malým klíčkem otevřel její zámek. V tašce byl dost těžký balíček zavinutý do flanelové prachovky. V té prachovce pak byla stará vlněná ponožka. V té ponožce byla zabalena dobře nakonzervovaná a čistá, nabitá automatická pistole ráže 32. Joe Pettigrew si ji vložil do pravé zadní kapsy kalhot a tížila ho tam víc než nějaké provinění. Uložil kufr zpět do skříně a vydal se po schodech dolů, přičemž našlapoval opatrně a po stranách schodů. Pak ho napadlo, že si počíná komicky, protože i kdyby schody vrzaly, nikdo by při tom hluku rádia neuslyšel tak tichý zvuk.

Sešel po schodech až do přízemí a šel ke dveřím obývacího. Jemně zkusil pohnout klikou dveří. Byly zamčené. Na dveřích byl střelkový zámek, který tam instaloval, když chtěl většinu přízemí pronajmout jako samostatnou dvougaronku. Joe vytáhl z kapsy pouzdro s klíči a pomalu zasunul klíč do zámku. Pak klíčem otočil. Cítil, že se závora vrátila. Dveře nebyly zablokovány petlicí. Proč by také byly? To dělají lidé jen v noci a jen když jsou nervózní. Levou rukou uchopil kliku a lehce pootevřel dveře, aby mohl neslyšně uvolnit západku. Byl to jeden z hmatů, které celkem ovládal. Když byla západka za veřejemi dveří a za západkovým štítem, vrátil kliku do původní polohy a vytáhl ze zámku klíč. Stále pevně držel kliku a pootevřel dveře natolik, aby mohl nahlédnout dovnitř. Kromě hlučného rádia se zevnitř neozýval žádný zvuk. Nikdo neječel. Což znamená, že se nikdo nedíval směrem ke dveřím. Zatím to klapalo.

Joe Pettigrew vsunul mezi dveře hlavu a rozhlédl se. V pokoji bylo teplo, byl tam cítit cigaretový kouř, lidská těla a také trochu alkohol. Nebyl tam ale nikdo. Joe otevřel dveře dokořán a vešel dovnitř s výrazem zklamání na tváři. Pak se ten

výraz zklamání změnil v grimasu ošklivosti.

V zadní stěně obývacího pokoje byly posuvné dveře, které kdysi vedly do jídelny. Místo jídelny tam teď byla ložnice, ale posuvné dveře byly obvykle otevřené, jako bývaly dřív. Teď byly ale úplně zavřené. Joe Pettigrew chvíli stál nehybně a jen se díval na ty posuvné dveře. Mimoděk zvedl ruku a přejel jí své řídící vlasy. Dlouhou chvíli byla jeho tvář bez jakéhokoli výrazu, pak se koutky jeho úst trochu zvedly v neznatelném úsměvu, který mohl znamenat cokoli. Vrátil se a zavřel dveře. Pak šel k pohovce a shlédl dolů na roztávající kousky ledu na dnech dvou vysokých pruhovaných sklenic, na kostky ledu plovoucí ve vodě ve skleněné nádobě vedle otevřené láhve whisky, na umazané špačky cigaret v popelníku, z nichž jedna ještě vypouštěla tenkou nitku dýmu do nehybného vzduchu.

Joe klidně seděl v rohu pohovky a podíval se na hodinky. Zdálo se mu, že od doby, kdy se seznámil s profesorem Binglem, uplynulo velmi mnoho času. Velmi mnoho času a vzdálenost snad jako celý svět. Jen kdyby si teď mohl přesně vzpomenout, v kolik hodin si šnulj špetku toho prášku. Napadlo ho, že mohlo být asi dvacet minut po desáté. Bylo by rozumnější mít jistotu, počkat, vyzkoušet. Mnohem rozumnější. Ale udělal vůbec někdy něco rozumnějšího? Ne že by si dokázal vzpomenout. Rozhodně ne od té doby, kdy poznal Gladys.

Vytáhl pistoli ze zadní kapsy kalhot a položil ji na malý stolek před pohovkou. Seděl, nepřítomně se na ni díval a poslouchal kravál z rádia. Pak natáhl ruku a opatrně pistoli odjistil. Znovu se opřel v pohovce a čekal. A zatímco čekal, bez jakéhokoli vzrušení v duchu vzpomínal. Byly to věci, na jaké lidé obvykle vzpomínají. Za zavřenými posuvnými dveřmi napůl slyšel jakýsi sled zvuků, které jeho mysl nijak zvlášť nezaregistrovala, částečně vzhledem k hluku rádia a částečně vzhledem k intenzitě jeho vzpomínek.

Když se posuvné dveře začaly otevírat, Joe Pettigrew sáhl na stolek a vzal do ruky pistoli. Ruku se zbraní nechal volně ležet na koleně. Byl to jediný pohyb, jaký učinil. Dokonce ani nevzhledl ke dveřím.

Když se dveře otevřely natolik, aby jimi mohlo projít tělo muže, objevil se v nich Porter Green. Jeho zvednuté ruce se držely dveří, v prstech se odráželo značné úsilí. Trochu se zapotácel a stále se držel dveří, jako by byl hodně opilý. On ale opilý nebyl. Široce otevřenýma očima nepřítomně zíral a na ústech měl začátek nějakého podivného úšklebku. Na tváři a na lehce odulém bílém břiše se mu leskl pot. Byl nahý až na jakési šortky. Nohy měl bosé, vlasy propocené a rozčuchané. Na jeho tváři bylo ještě něco jiného, co Joe Pettigrew neviděl, protože Joe Pettigrew se stále díval na koberec u svých nohou, držel pistoli na koleně, trochu stranou, a nemířil na nic určitého.

Porter Green se hluboce nadechl a vzduch pak vypustil dlouhým povzdechem. Pustil se dveří a několika potácivými kroky vykročil do pokoje. Jeho zrak pak spočinul na láhvi whisky na stolku před pohovkou, před Joe Pettigrewem. Oči se soustředily na tu láhev, trochu se potočil a sklonil se k ní ještě dříve, než došel tak blízko, aby na ni dosáhl. Láhev zařinčela na skleněné desce stolku. Ani tehdy Joe Pettigrew nezvedl hlavu. Cítil jen blízký pach toho muže, neuvědomujícího si cizí přítomnost, a jeho vychrtlá tvář se náhle zkroutila bolestí.

Láhev se zvedla a ruka s jemnými černými chloupky na vnější straně zmizela z dohledu Joea Pettigrewa. Zabublání nápoje bylo slyšitelné dokonce i přes hluk rádia.

„Ta děvka!“ řekl Porter Green s odporem a se zaťatými zuby. „Ta zatracená, zkažená, všivá, hnusná děvka.“ V jeho hlase byl pocit hrůzy a živelný odpor až k zvracení.

Joe Pettigrew lehce zvedl hlavu, ale stále zůstával ve stavu napětí. Mezi pohovkou a stolkem bylo právě dost místa, aby vstal. Postavil se na nohy. Pistole v jeho ruce se zvedla. Současně s tím se pomalu, pomalu zvedal i jeho pohled. Uviděl nahé, měkké tělo nad pásem šortek Portera Greena. Uviděl lesknoucí se pot na vydutíně nad jeho pupkem. Jeho oči uhnuly vpravo a šplhaly nahoru po žebrech. Jeho pravice se sevřela. Srdce je výš, než si většina lidí myslí. To Joe Pettigrew věděl. Věděla to i muška jeho pistole. Muška mířila přesně na to srdce a Joe Pettigrew stiskl spoušť pevným sevřením, které mu bylo téměř lhostejné.

Bylo to mnohem hlasitější než rádio a byl to velmi odlišný zvuk. Pociťl něco jako náraz a současně také projev síly. Pokud jste již dlouho nestříleli z pistole, pak vás to jistě vždy znovu překvapí – to náhlé cuknutí života v tom nástroji smrti, ta rychlost, jakou se to pohybuje ve vaší ruce – jako ještěrka na skále.

Lidé zasažení výstřelem padají různě. Porter Green padl stranou, nejdříve najedno koleno a pak na druhé. Padal pohodlně, jakoby bez kostí, jako kdyby mohl ohýbat kolena všemi směry. Během té vteřiny, co padal, si Joe Pettigrew vzpomněl na jedno kabaretní číslo, které viděl ještě v dobách, kdy sám působil v zábavním průmyslu. Bylo to číslo s vysokým mužem, hubeným jako by byl bez kostí, a dívkou. Uprostřed jejich bláznivého výstupu začal ten muž pomalu padat na bok, prohnul se jako обруč a nedalo se říci, kdy se vlastně začal dotýkat podlahy na scéně. Zdálo se, že se do ní ponoří bez nejmenší námahy a také bez nějakého bouchnutí. Udělal to celkem šestkrát. Poprvé to bylo prostě zábavné, podruhé bylo vzrušující dívat se na něj a přemýšlet, jak je to vůbec možné. Počtvrté začaly ženy v publiku hystericky křičet: „Nedovolte mu to! Ať už to nedělá!“ Udělal to. A na konci výstupu měl všechny ty vnímavé lidičky v hrsti, protože se báli, co to vlastně dělá, neboť to všechno bylo nelidské a nepřírozené a protože žádný člověk s normální stavbou těla by něco takového přece nemohl dokázat.

Joe Pettigrew přestal vzpomínat a vrátil se zpět k realitě a tou realitou byl Porter Green, který ležel na podlaze s hlavou na koberci a zatím bez krve. Teď poprvé se Joe Pettigrew podíval na jeho tvář a spatřil, že ji má rozrytou a doslova rozervanou škrábanci dlouhých, ostrých a zuřivých, nepochybně ženských nehtů. Tím se to dovršilo. Joe Pettigrew zařval jako kuň, prudce nabodnutý ostruhami.

V jeho vlastních uších to zařvání odeznělo jako někde daleko, jako něco v sousedním domě. Tenký kňouravý jekot, který s ním neměl nic společného. Je vlastně docela možné, že on sám vůbec nekřičel. Možná to byly jen pneumatiky auta, které bralo příliš rychle zatáčku. Nebo nářek ztracené duše řítící se přímo do pekel. Neměl už vůbec žádný tělesný pocit. Zdálo se mu, že se vznáší kolem stolu a kolem mrtvolky Portera Greena. To jeho vznášení, nebo co to vlastně bylo, mělo ale určitý cíl. Teď byl u dveří. Zajistil je petlicí. A již byl u oken. Všechna okna byla zavřená, ale jedno nebylo zajištěné klikou; on je zajistil. Teď již byl u rádia. Energicky je vypnul. Konečně už žádné bum, bum. Ticho jako v

meziplanetárním prostoru ho zahalilo jakýmsi dlouhým bílým rubášem. Pak se pohyboval napříč pokojem směrem k posuvným dveřím.

Prošel jimi do ložnice Portera Greena, což bývala jeho jídelna, kdysi dávno, když Los Angeles bylo ještě město mladé a horké, suché a zaprášené a patřilo někam k poušti, k ševelicím alejím eukalyptů a masivních palm, které lemovaly ulice. Z někdejší jídelny tam zůstal už jen příborník zabudovaný do zdi mezi dvěma okny na severní straně. Za pootevřenými dvířky tam teď byly knihy. Nebylo jich ale hodně. Porter Green rozhodně nebyl něčím, co bychom mohli označit jako čtenářský typ. Postel stála u východní stěny, za níž byla jakási kuchyňka se snídacím koutem. Ta postel teď byla hodně neupravená a cosi na ní leželo, ale Joe Pettigrew vůbec neměl chuť podívat se, co to vlastně bylo. Vedle postele dříve bývaly létací dveře do kuchyně, místo nich pak byly zasazeny pevné dveře, které přesně zapadaly do rámu a měly střelkový zámek a možnost zajištění petlicí zevnitř. Nyní byly zajištěny. Joe Pettigrew si všiml, že ve škvíře mezi dveřmi a zárubní je vrstva prachu. Věděl, že dveře se zřidkakdy otevíraly. Daly se však zajistit, a to bylo to hlavní.

Přešel do malé předsínky, která pod schody navazovala na hlavní halu. Předsínkou se procházelo do koupelny, kde kdysi bývala dílna se šicími stroji. Pod schodištěm byla šatna. Joe Pettigrew otevřel dveře a rozsvítil. V koutě bylo pár kufrů, na věšácích obleky, kabáty, plášť do deště. Pár obnošených bílých semišových bot pohozených do kouta. Zhasl světlo a zavřel dveře. Prošel do koupelny. Na koupelnu to byla dost velká místnost a vana byla hodně staromódní. Joe Pettigrew přešel kolem zrcadla nad umývadlem a nepodíval se tam. Teď zrovna neměl náladu na hovory s Josefem. Detaily, to bylo teď to hlavní, věnovat bedlivou pozornost detailům. Okna v koupelně byla otevřená a síťovinové záclonky v nich poletovaly. Pečlivě je zavřel a důkladně zajistil klikami na okenní rámy. Kromě dveří, jimiž vešel, žádné jiné v koupelně nebyly. Jedny další kdysi vedly směrem ke vchodu domu, ty ale byly zazděny a z vnější strany pokryty tapetami jako celá hala.

Malá místnost vedle šatny – to byl prakticky kumbál. Byly tam nějaké staré krámy a psací stůl se stahovací roletou z ošklivého světlého dubu; kdysi to lidé užívali. Joe Pettigrew ten stůl nikdy neměl rád a do kumbálu vůbec nevcházel. To bychom tedy měli.

Vrátil se a zastavil se před zrcadlem v koupelně. Vlastně to ani nemel v úmyslu. Josefa ale mohlo napadnout něco, co by měl vědět. Proto na Josefa pohlédl. Josef se na něho podíval přísným a dost znechuceným pohledem.

"Rádio," pronesl Josef úsečně. „Tys to vypnul. Špatně. Zeslabit zvuk, ano. Vypnout, ne."

"No jo," řekl Joe Pettigrew. "Ano, myslím, že máš pravdu. A taky ta pistole. Na tu jsem ale nezapomněl..." Poklepal si na kapsu.

"A co okna v ložnici?" prohlásil téměř opovržlivě Josef. "A taky se musíš podívat na Gladys."

"Okna v ložnici, ty zkontroluju," souhlasil Joe Pettigrew a /urazil se. "Já ji ale nechci vidět. Je mrtvá. Určitě je mrtvá. Stačilo mi podívat se na něho."

"Tentokrát si zadováděla s nesprávným chlápkem," dodal suše Josef. "Nebo tys snad něco takového čekal?"

"Já nevím," odušil Joe. "Ne, tak daleko jsem asi nezašel. Ale pěkně jsem to zpackal. Vůbec jsem ho neměl zastřelit."

Josef se na něho zadíval s udiveným výrazem. "A promarnit profesorův čas a produkt? Snad si nemyslíš, že se sem vypravil jen tak, pro legraci?"

"Sbohem, Josefe," řekl Joe Pettigrew.

"Proč sakra říkáš sbohem?" ozval se dotčeně Josef.

"Nějak to cítím," odpověděl Joe. Pak opustil koupelnu.

Obešel postel, zavřel okna a každé zajistil klikou. Teď se konečně podíval na Gladys, i když to nechtěl. Nebylo to ani nutné. Jeho odhad byl správný. Jestli někdy nějaká postel vypadala jako bojiště, pak to byla tahle. Jestli někdy nějaká tvář vypadala zsinale, zkrfiveně a mrtvě, pak to byla tvář Gladys. Měla na sobě jen pár cárů, které zůstaly z jejích šatů, to bylo všechno. Nic než pár cárů. Byly na ní viditelné stopy bití. Vypadala strašně.

Joe Pettigrew cítil, že se mu zvedá žaludek, a v ústech měl pachut' žluče. Rychle odtud odešel u zvenčí se opřel o dveře, dával ale pozor, aby se jich nedotýkal rukama.

"Zapnout rádio, ale ne hlasitě," řekl do toho ticha, když se mu žaludek uklidnil. "Pistoli jemu do ruky. I když se mi to hnusí." Očima se obrátil k hlavnímu vchodu. "Raději půjdu k telefonu nahoře. Dost času, až se vrátím."

Vydal ze sebe pomalý vzdech a šel nahoru. Když bylo načase, aby vložil pistoli do ruky Portera Greena, uvědomil si, že se mu nedokáže podívat do tváře. Měl pocit, dokonce jistotu, že oči Portera Greena jsou otevřené a dívají se na něho, ale že by se s nimi nedokázal setkat zrakem, i když jsou mrtvé. Cítil, že by mu Porter Green odpustil a že by vlastně proti zastřelení ani nic nenamítal. Bylo to rychlé a pravděpodobně méně trapné, než co by ho čekalo cestou práva.

Jeho ale trápilo něco jiného. A nebyla to ani skutečnost, že mu Porter Green prostě sebral Gladys, protože to by bylo komické. Porter Green mu neudělal nic nového, všechno to zde přece už bylo, dokonce celá léta. Napadlo ho, že to, co ho zahanbovalo, byly ty krvavé škrábance. Až do té doby Porter Green aspoň vypadal jako muž. Ty škrábance ho ale proměnily v pořádného hlupáka. I když mrtvého. Muž,

kteřý vypadal a který se choval jako Porter Green, který nebyl naivní a naopak se dobře vyznal v tlačenicích, který znal ženy až příliš často a příliš dobře a také všechno, co s tím souvisí – takový muž by měl být povznesen nad něco takového jako pustit se do nějaké kočičí rvačky s rajdou jako Gladys, tou namalovanou nickou, která ženskou jen předstírala a žádnému muži nedokázala dát vůbec nic, dokonce ani sebe samu.

Joe Pettigrew o sobě vůbec neměl vysoké mínění a nepovažoval se za panovačný typ muže. Ale aspoň nikdy neskončil s poškrábanou tváří.

Pečlivě vložil pistoli do ruky Portera Greena a ani se nepodíval na jeho tvář. Možná až příliš pečlivě. Se stejnou pečlivostí a bez nežádoucího spěchu pak zařídil i všechny ostatní věci, které bylo třeba zařídit.

Černobílý policejní hlídkový vůz se vynořil za rohem a projel podél bloku. Nevypadalo to tu na žádný zmatek nebo

poplach. Vůz klidně zastavil před domem a uniformovaní policisté se chvíli dívali směrem ke vchodu, na zavřené dveře a okna, a nic neříkali. Slyšeli jen nepřetržitý proud hlasů z policejního rádiové ústředny – v duchu si je třídili, aniž tím nějak zatěžovali svou pozornost.

Pak promluvil ten, který byl blíže k chodníku: "Neslyším žádný křik a nevidím, že by sousedé postávali na ulici. Možná někdo vystřelil z poplašáku."

Policista za volantem přikývl a pak řekl roztržitě: "Radši tam pro každý případ zazvoň." Zaznamenal si čas na formulář hlášení a obvodnímu dispečinku ohlásil rádiem, že vůz je zaměstnán pátráním. Muž blíže k chodníku vystoupil a šel po betonových dlaždicích a po schodech ke vchodu. Zazvonil. Slyšel zvonění někde uvnitř domu. Také slyšel, že uvnitř hraje rádio nebo gramofon, dost tiše, ale zřetelně, a že je to vlevo v pokoji se zavřenými okny. Zazvonil ještě jednou. Žádná odpověď. Popošel vlevo a zatřásl na okno. Pak zaklepal silněji. Hudba uvnitř hrála dál, ale to bylo všechno. Sešel po schodech dolů a obešel dům až k zadnímu vchodu. Na okénku ve dveřích byla záclona, dveře byly zamčené. Byl tam ale další zvonek. Zazvonil. Zvonilo to někde blízko a dost hlasitě, ale nikdo neotvíral. Zabušil na dveře a pak do nich drcel ramenem. Zámek to vydržel. Pak se vydal kolem domu druhou stranou. Okna na severní straně byla příliš vysoko, než aby do nich mohl nahlédnout ze země. Došel až k trávníku před vchodem a pokračoval rovnou přes něj k policejnímu vozu. Byl to dobře udržovaný trávník a včera večer ho zalévali. Pak si vzpomněl, otočil se a podíval, jestli jsou na trávníku vidět stopy jeho bot. Nebyly vidět. A on byl moc rád, že nebyly. Byl to ještě mladý policista a žádný zkušený drsňák.

Naklonil se okénkem do vozu a řekl svému kolegovi: "Nikdo neotevívá. ale zevnitř je slyšet hudba."

Řidič chvíli poslouchal hlasy z dispečinku a pak vystoupil z vozu. "Ty půjdeš támhle," označil mávnutím palce směr k jižnímu konci ulice. "Já se podívám na ten dům vedle. Sousedi možná něco zaslechli."

"Asi toho nebylo moc, protože jinak by se za námi hnali, až by nám zadýchali krky," řekl první policista.

"Stejně ale bude lepší se zeptat."

Za domem jižně od Pettigrewových okopával nějaký starší muž nízké keře růží. Mladý policista se ho zeptal, jestli tuší, proč někdo volal policii kvůli sousedům. Neví nic. Viděl odtamtud někoho odcházet? Nikoho neviděl. Pettigrewovi nemají auto. Jejich nájemník auto má, ale ta garáž vypadá zamčená. Na vratech je vidět visací zámek. Co je to za lidi? Normální. Nikdy nikomu nedělali potíže. Nehrálo to rádio nějak moc hlasitě? Asi jako teď? Starý muž zavrtěl hlavou. Teď to nehraje hlasitě. Dřív, to jo. V kolik hodin to ztlumili? To teda neví. Jak to sakra může vědět? Možná je to hodina, možná půl hodiny. Tady v okolí se vůbec nic nestalo, strážníku. Já tady zahradničím od samého rána. Někdo nám ale telefonoval, řekl strážník. To musí být omyl, řekl děda. Je u vás v domě ještě někdo? V tomhle domě? Stařík zavrtěl hlavou. Ba ne, teď zrovna ne. Manželka odešla do kosmetického salónu. Šla si tam pro ten tmavě červený zázrak, co si teď ženské dávají na šedé vlasy. Skuhravě se zasmál. Mladý policista vůbec nečekal, že ten děda, jak tak shrbeně a skrčeně okopával růže, ze sebe vydá nějaký smích.

V domě na druhé straně od Pettigrewů, kam se vypravil řidič policejního vozu, nikdo neodpovídal na zvonění u dveří. Policista obešel dům a uviděl dítě neurčitého věku a pohlaví pokoušející se prokopnout přičky dětské ohrádky. Dítě viditelně potřebovalo utřít nos, ale působilo dojmem, že to raději nechá, jak to je. Strážník zabušil na zadní dveře a docílil tím, že se objevilo něco s dlouhými zplihlými vlasy, co připomínalo ženu. Když otevřela dveře, linuly se z kuchyně zvuky nějakého přítomného muzikálu, jemuž naslouchala s vášnivou pozorností hodnou čtyř ženistů odstraňujících minové pole. Ne, neslyšela ani vrznutí, zaječela na něho a svou odpověď pečlivě načasovala mezi dva odstavec přiblblého dialogu. Ona prostě nemá čas starat se o to, co se děje někde jinde. Rádio u sousedů? No, myslí si, že ho mají. Občas ho slyší. Mohla by to trochu ztlumit, požádal ji policista a kývl zamračeně bradou k přenosnému rádiu na kuchyňském dřezu. Řekla, že to by sice mohla, ale nemá to v úmyslu. Hubená, snědá dívka, s vlasy zplihlými asi jako její matka, se náhle objevila jakoby odnikud a stála asi patnáct centimetrů od strážníkovy břicha. Upřeně zírala na jeho košili. Trochu ustoupil, ale ona jako by se pohybovala s ním. Usoudil, že se každou chvíli musí zbláznit. To jste tedy neslyšela vůbec nic? zařval na tu ženskou. Zvedla ruku, aby si zajistila ticho, vyslechla si krátký dialog jiskřivého blekotání z rádia a zavrtěla hlavou. Pak začala zavírat dveře, ještě když byl napůl uvnitř. Ta malá holka ho dost popohnala krátkým, ostrým a hodně urážlivým pohledem.

Když se setkal s druhým policistou u služebního vozu, byl v obličeji trochu zarudlý. Oba se rozhledli po ulici, pak se podívali jeden na druhého a pokrčili rameny. Řidič se vracel kolem vozu na své místo, pak si to ale rozmyslel a šel znovu po úzkém chodníku ke vchodu Pettigrewovic domu. Slyšel zvuk rádia, ale pak si všiml, že kolem záclon proniká světlo nějaké lampy. Zastavil se a natahoval se od jednoho okna k druhému, až konečně našel škvíru, do které mohl nahlédnout jedním okem.

Po chvíli úsilí a námahy konečně uvnitř zahlédl něco, co vypadalo jako lidské tělo ležící na zádech na podlaze vedle nějakého nízkého stolu. Napřímil se a důrazně mávl na druhého policistu. Ten okamžitě přiběhl.

"Vltneme dovnitř," prohlásil řidič. „V týhle směně jsi moc nezabodoval. Je tam chlap a nevypadá, že by tancoval.

Rádio hraje, světlo svítí, všechny dveře a okna zavřené, na zvonění nikdo neotevívá a na koberci leží chlap. Nevypadá to všechno dohromady na něco z té tvé učebnice?"

Právě v tomto okamžiku si Joe Pettigrew šňupl další špetku prášku profesora Binga.

Do kuchyně se dostali tak, že okno vypáchili šroubovákem a ani nerozbili sklo. Děda ze sousedství je viděl a klidně si dál okopával své růže. Byla to čistá a upravená kuchyně, protože ji uklízel Joe Pettigrew. Když už se dostali do kuchyně, zjistili, že jsou na tom stejně, jako kdyby zůstali venku. Do toho pokoje vpředu, kde svítila ta lampa, se nemohli dostat jinak než vyražením dveří. Což je nakonec zase přivedlo zpět k hlavnímu vchodu. Řidič policejního vozu rozbil přízemní okno držadlem těžkého šroubováku, vsunul do otvoru ruku, otočil klikou a šroubovákem pak uvolnil okenní rám. Tak se jim podařilo otevřít obě křídla okna a dostat se do pokoje bez toho, že by se dotkli rukama čehokoli kromě okenní kliky.

V pokoji bylo teplo a tísnivá atmosféra. Řidič vrhl krátký pohled na Portera Greena a šel dál směrem k ložnici, přičemž si rozeplnul pouzdro služební pistole.

"Radši si strč ruce do kapes," řekl přes rameno mladému policistovi. "Dneska možná nemáš svůj šťastnej den." Řekl to bez ironie nebo čehokoli jiného v hlase, ale mladý policista se stejně začervenal a kousl se do rtu. Ten starší se teď zastavil a díval se na Portera Greena. Nemusel se ho dotýkat a dokonce se ani předklánět. Viděl už daleko víc mrtvol než jeho parťák. Stál naprosto klidně, protože věděl, že teď tady nemůže nic dělat a cokoli by udělal, například kdyby chodil po tom koberci, by pouze mohlo poškodit něco, co se může hodit mladencům z policejní laboratoře.

Jak tam tak klidně stál, a dokonce i přes to, že rádio v koutě pořád hrálo, zdálo se mu, že slyší cosi jako cvaknutí a pak kroky někde kolem hlavních dveří. Rychle se obrátil a šel k oknu. Odstrčil průsvitnou záclonu a vyklonil se ven.

Ne. Nic. Teď vypadal trochu zmateně, protože měl velmi citlivý sluch. Pak se zatvářil znechuceně.

"To chce klid, kamaráde," promluvil polohlasem sám k sobě. "Tohle není zákopová válka s Japoncema."

Člověk mohl klidně stát před vchodem, vyjmout z kapsy portmonku a z portmonky vizitku a číst si ji a přitom nikdo nemohl vidět tu portmonku, tu vizitku nebo tu ruku, která je držela. Lide chodili po ulici sem a tam, někteří se zahálčivě poflakovali, jiní spěchali, byl to zkrátka typický dav prvních odpoledních hodin, a našince si nikdo ani nevšiml. I kdyby se totiž tím směrem někdo podíval, neviděl by nic než prázdný vchod do domu. Za jiných okolností by to mohlo být docela zábavné. Teď to ale zábavně nebylo ze zcela evidentních důvodů. Joe Pettigrew už necítil nohy únavou. Takhle se nenachodil už dobrých deset let. A k tomu chození měl moc dobré důvody. Nemohl přece vyjet z garáže autem Portera Greena. Pohled na naprosto prázdný vůz, jak si to jede někde po ulici, by mohl zmobilizovat dopravní policii. Někdo by mohl začít ječet. Nikdy nevíte, co se všechno může v takové situaci stát.

Mohl by například risknout vepnat se do autobusu nebo do tramvaje se skupinou cestujících. Asi by se příliš nerozhlíželi, aby zjistili, kdo se to na ně tlačí, ale vždycky je tu riziko, že nějaký svalovec sáhne do prázdna a sevre nějakou ruku a bude dost tvrdohlavý, aby ji pořád držel – i když nebude vidět, co to vlastně má v ruce. Ba ne, mnohem lepší je chodit pěšky. To by Josef určitě schválil.

"No řekni, Josefe, nemám pravdu?" zeptal se a díval se na zaprášenou skleněnou výplň horní části vchodových dveří před sebou.

Josef neřekl nic. Samozřejmě tam byl, ale jen hodně neostrý a spíš rozmazaný. Byl jakoby někde v mlze. Neměl tu výraznou osobnost, jakou byste čekali od Josefa.

"Tak fajn, Josefe. Snad někdy jindy," Joe Pettigrew se teď podíval na vizitku, kterou stále držel v ruce. Byl asi osm bloků od budovy, kde měl v místnosti číslo 311 kancelář profesor Augustus Bingo. Bylo tam také telefonní číslo. Joe Pettigrew uvažoval, jestli by nebylo moudřejší sjednat si předem schůzku. Samozřejmě, to by bylo rozumnější. Nejspíš je tam výtah a do toho když se dostane, bude muset spoléhat na náhodu. Většina těch starých budov – a on věděl, že profesor Bingo bude mít sídlo v budově, která se bude hodit k jeho ošumělému klobouku – nemá požární východy. Ty staré domy mají jen železné schody na venkovní stěně a nákladní výtah, do kterého se nedostanete z hlavní haly. Rozhodně bude lepší si schůzku předem domluvit.

Pak tu také byla otázka placení. Joe Pettigrew měl v peněžence hotovost ve výši jen sedmatřiceti dolarů a samozřejmě nečekal, že profesor Bingo bude nad sedmatřiceti dolary skákat nadšením. Profesor Bingo nepochybně vybíral své příští zákazníky uvážlivě a lze proto očekávat, že bude požadovat značný podíl z jejich aktiv. To ale nepůjde tak snadno. Nemůžete si přece dát proplatit šek, když jej nikdo nevidí. Dokonce i v případě, že pokladník šek uvidí, což by podle úvah Joa Pettigrewa bylo možné, kdyby jej položil na přepážku a rychle odtáhl ruku – protože v takovém případě by tam ten šek prokazatelně byl – pokladník asi nevyplatí odpovídající obnos do prázdného prostoru. Banka tedy nepřípadala v úvahu.

Mohl samozřejmě číhat, až si někdo jiný bude dávat vyplácet šek, a rychle sebrat ty peníze. Banka ale byla nevhodným místem pro takové operace. Oloupená osoba by pravděpodobně začala dělat paniku a křik a Joe Pettigrew věděl, že první věc, jakou banka v podobných případech dělá, je zablokování východů a zapnutí poplašného zařízení. Lepší by asi bylo nechat tu osobu vyjít z banky i s penězi. To ale mělo své nevýhody. Pokud by to byl muž, uložil by si peníze někam, odkud by je někdo bez kapsářských zkušeností těžko mohl vyjmout – i kdyby ve srovnání s průměrným kapsářem měl obrovskou technickou výhodu. Měla by to být žena. Jenže ženy většinou nevyzvedávají šekem větší peněžní obnosy a Joe Pettigrew měl skrupule, pokud šlo o perspektivu vyrvat ženě kabelku. I kdyby ty peníze nakonec oželela, ztráta kabelky obvykle u žen vyvolává trapný pocit bezmocnosti.

"Já nejsem ten správný typ," pronesl Joe Pettigrew více či méně hlasitě, zatímco stále postával před vchodem, "abych byl schopen plně využít takovéhle situace."

Byla to pravda a v tom byla celá ta potíž. I když dokázal vpálit do Portera Greena tu správnou kulku, byl Joe Pettigrew v podstatě poctivý člověk. Ze začátku ho to trochu uchvátilo, teď si ale uvědomoval, že být neviditelný má také své nevýhody. Je docela možné, že teď už žádný další prášek nebude potřebovat. To se dá snadno zjistit. Jestli ho ale přece jen bude potřebovat, tak ho bude potřebovat velmi brzy.

Zdálo se mu, že nejrozumnější bude zatelefonovat profesorovi Bingovi a požádat ho o schůzku.

Šel dál a držel se při okraji chodníku až k další křižovatce. Na druhé straně ulice byl pokoutně vypadající bar. V takových barech bývají uzavřené telefonní budky. Samozřejmě, v této situaci by se uzavřená telefonní budka mohla proměnit v past. Dejme tomu, že tam někdo půjde kolem a uvidí prázdnou budku a vejde – ne, raději na něco takového nemyslet.

Vešel do baru. Všechno tam vypadalo dost uzavřené. Dva muži na stoličkách u barového pultu a nějaká dvojice v telefonní budce. V tuto dobu popíjí v barech málokdo – snad kromě kdejakých pobudů a alkoholiků nebo možná nějakého páru tajných milenců. Ten párek v telefonní budce vypadal přesně na něco takového. Byli k sobě přitisknuti a měli oči jeden pro druhého a už pro nikoho jiného. Ta žena měla příšerný klobouk, ušmudlaný beráncí kabátek a

vypadala odule a zhýrale. Muž vypadal trochu jako Porter Green. Měl stejně drsný, panovačný, bezohledný výraz. Joe Pettigrew došel až k budce a díval se na ně s krajním znechucením. Na policiče po mužově pravici stála malá sklenka whisky a vedle sklenice sodovky. Ta ženská byla pěkně zřízená a na tváři měla stopy několika vrstev různobarevných líčidel. Joe Pettigrew se podíval dolů na policičku a uviděl sklenku whisky.

Asi to nebylo moc moudré, ale on na ni teď dostal chuť. Rychle po té malé sklence sáhl, napil se a ucítil whisky v hrdle. Chutnala odporně. Měl dojem, že se dusí. Ten muž u zadní stěny budky se napřímil a otočil hlavu stranou. A teď se díval přímo na Joea Pettigrewa.

"Co u všech čertů..." řekl vztekle.

Joe Pettigrew ztuhl. Stál tam, držel sklenku a ten muž se mu díval přímo do očí. Potom muž pohlédl dolů na prázdnou sklenku, kterou měl Joe Pettigrew ještě v ruce. Muž sáhl na policičku a vykročil do strany. Teď už neřikal nic, ale Joe Pettigrew pochopil, oč jde. Obrátil se a utíkal k zadní stěně baru. Barman a oba muži na stoličkách u pultu se zvědavě otáčeli. Muž z budky stál a rozhlížel se.

Joe Pettigrew to našel právě včas. Na dveřích to mělo nápis MUŽI. Rychle vběhl dovnitř a pokusil se zavřít dveře. Na dveřích ale nebyl zámek. Jako šílenec vjel rukou do kapsy, sevřel krabičku a už ji měl venku, když někdo začal otevírat dveře. Ustoupil stranou, strhl víko krabičky a nabral si velkou špetku. Dokázal ji vdechnout snad jen zlomek vteřiny předtím, než se ten muž z telefonní budky ocitl vedle něho v prostoru pánské toalety.

Joeovi Pettigrewovi se třásla ruce tak intenzívně, že polovinu prášku vysypal na podlahu. Také upustil víko krabičky. S ďábelskou přesností se víčko kutálelo po betonové podlaze a zůstalo ležet tak, že se prakticky dotýkalo špičky pravé boty toho muže z budky.

Muž stál mezi dveřmi a rozhlížel se. Rozhlížel se pečlivě a díval se všude. Podíval se také směrem, kde byl Joe Pettigrew. Tentokrát měl ale docela jiný výraz tváře. Prostě jen přejížděl zrakem. Vešel dovnitř a šel k oběma kabinám. Otevřel nejdřív dveře jedné, pak té druhé. Obě byly prázdné. Ten muž tam stál a díval se do obou kabin. Z jeho hrdla se ozval jakýsi podivný zvuk. Automaticky sáhl do kapsy, vytáhl krabičku cigaret a jednu si strčil do úst. Pak se objevil malý úhledný stříbrný zapalovač a na konci cigarety vzplál malý úhledný plamínek.

Muž vydechl dlouhý útvar kouře. Pomalu se obrátil a ke dveřím šel jako náměsíčník. Vyšel ven. Potom se jakoby s maniakálním nutkáním obrátil a prudce se vrhl do dveří. Joe Pettigrew mu taktak stačil uhnout. Muž se znovu slídivě rozhlížel. Ten člověk musí být pořádně zmatený, pomyslel si Joe Pettigrew. Dokonale otrávený chlap, kterému do pěkně načatého odpoledne padla velká kapka hořkosti. Muž zase odešel.

Joe Pettigrew se konečně mohl pohnout. Ve stěně bylo okno zasklené neprůhledným sklem, malé, ale plně vyhovující. Otočil klikou a pokoušel se je otevřít. Nepovolilo. Táhl ze všech sil. Z té námahy dokonce pocítil bolest v zádech.

Nakonec se okno uvolnilo a otevřelo se dokořán.

Když pustil okno a utřel si ruce o kalhoty, nějaký hlas řekl někde za ním: „Nebylo otevřený.“

Jiný hlas se zeptal: "Co nebylo otevřený, pane?"

"To vokno, frajere."

Joe se opatrně ohlédl. Barman a ten muž z budky se teď oba dívali na okno. Opatrně ustoupil stranou.

"Muselo bejt," opáčil barman zarputile. "A toho frajera si nechtě pro sebe."

"Já říkám, že nebylo," Muž z budky to nyní opakoval hodně důrazně a rozhodně ne zdvořile.

"Chcete říct, že jsem lhář?" zeptal se nevrle barman.

"Jak můžete vědět, jestli bylo otevřený?" Muž z budky byl ještě agresivnější.

"Tak proč jste se sem vracel, když jste si byl tak jistý?"

"Protože jsem nevěřil svej vlastníma očima," už skoro řval muž z budky.

Barman se zašklebil. "A vy chcete, abych těm vašim očím věřil já. Vo to vám jde, jo?"

"Tak se jděte bodnout," řekl muž z budky. Obrátil se a odešel z pánské toalety s prásknutím dveřmi. Přitom šlápl rovnou na víko krabičky od prášku profesora Binga. Pod tíhou jeho boty víčko zachrastilo a rozpláclo se. Nikdo to neviděl — kromě Joea Pettigrewa. Ten se na to díval s napětím.

Barman šel k oknu, zavřel je a otočil klikou.

"To snad uklidní toho cvoka," prohodil a odešel ven. Joe Pettigrew se opatrně připlížil k rozšlápnutému víčku a zvedl je. Vyrovnal je, jak jen nejlépe uměl, a nasadil je na dolní část krabičky. Teď už zdaleka nevypadala tak bezpečně. Pro jistotu ji zabalil do kusu papírového ručníku.

Do dveří s nápisem MUŽI teď vešel další muž, ten ale k tomu měl skutečný důvod. Joe Pettigrew rychle chytil dveře, než se zavřely, a vyklouzl ven. Barman byl už zase za barovým pultem. Muž z budky a ta ženská s usmudlaným beránkem šli k východu.

"Doufám, že vás zase brzy uvidím," řekl barman hlasem, jehož tón naznačoval pravý opak. Muže z budky to skoro přimělo k zastavení, ale ta ženská mu něco řekla, a tak oba odešli.

"Vo co de?" zeptal se muž na stoličce u barového pultu — ten, který neodešel za dveře s nápisem MUŽI.

"Teda lepší děvku, než byla tadle, můžu sehnat i v jednu hodinu v noci na severním konci Broadwaye," prohlásil barman opovržlivě. "Ten chlap je nejen nevychovaný a blbej, ale navíc nemá vůbec žádný vkus."

"Hele, jemu jde jen vo jedno," podotkl lakonicky muž na barové stoličce, zatímco Joe Pettigrew tiše odcházel otevřenými dveřmi.

Autobusová zastávka na ulici Cahuenga, to bylo to správné místo. Lidé neustále přicházejí a odcházejí, lidé soustředění na spěchání, lidé, kteří se nezajímají o to, kdo do nich právě vrazil, lidé, kteří nemají čas myslet a většinou ani nemají čím myslet, i kdyby na to měli čas. Všude kolem samý hluk. Vytáčení čísla v prázdné telefonní budce tu nevyvolává ničí pozornost. Joe Pettigrew zvedl ruku a otočením uvolnil žárovku, takže po zavření dveří budka zůstane neosvětlená. Začal si dělat starosti. Na ten prášek se nedá spoléhat víc než tak na hodinu. Snažil se vybavit si dobu od

okamžiku, kdy opustil toho mladého policistu v obývacím pokoji v přízemí svého domu, až do chvíle, kdy se k němu otočil muž v telefonní budce a uviděl ho.

Asi tak hodina. Chtělo to promyslet. Hodně a dobře promyslet. Díval se na to telefonní číslo. Gladstone 7-4963. Vhodil do přístroje minci a číslo vytočil. Nejdříve to nevyzvánělo, pak zaslechl nějaké vzdálené vrčení, potom něco cvaklo a jeho mince cinkla dole v misce, kam se vracejí platby za neuskutečněné hovory. Poté se ozval hlas telefonistky z ústředny: "Jaké číslo voláte, prosím?"

Joe Pettigrew jí řekl číslo. Prohlásila: "Okamžik, prosím." Pauza. Joe Pettigrew se rozhlížel skleněnými výplněmi stěn budky. Napadlo ho, za jak dlouho asi někdo začne otevírat dveře budky a jak dlouho pak může trvat, než ten někdo zjistí, že sluchátko telefonu je ve velmi podivné poloze – to jest u ucha někoho, kdo tu vůbec není. Tak si to alespoň představoval. Celá ta zatracená telefonní síť asi těžko může zmizet jen proto, že on má teď v ruce jednu její malou část. V tu chvíli se vrátil hlas telefonistky z centrály: "Je mi líto, pane, ale takové číslo není evidováno."

"Ale přece musí být," opáčil Joe Pettigrew vztekle a opakoval číslo. Telefonistka zopakovala své sdělení a dodala: "Ještě okamžik, prosím, přepojím vás na úsek informací." V budce bylo horko a Joe Pettigrew se začal potit. Informace se ozvaly, vyslechly, odmlčely se a zase se vrátily.

"Litujeme, pane. Pod tímto číslem a jménem není žádný účastník naší sítě."

Joe Pettigrew vyšel z budky právě včas, aby se vyhnul ženě se síťovou nákupní taškou a všemi příznaky velkého spěchu. Ve dveřích ji jen těsně minul. Rychle odtud odešel.

Mohlo to ale být nezveřejněné číslo – nezveřejněné na žádost účastníka. Už ho to dávno mělo napadnout. Vzhledem ke způsobu podnikání profesora Binga bylo jen logické, že bude mít nezveřejněné číslo telefonu. Joe Pettigrew zůstal stát a někdo ho kopl do paty. Jen taktak uskočil stranou.

Ne, teď už to asi přehání. To číslo správně vytočil. I kdyby to bylo nezveřejněné číslo, telefonistka musela tušit, že on to číslo zná a že to číslo je správné, a musela by mu jen sdělit, aby to číslo vytočil znovu. Mohla si jenom myslet, že se při vytáčení spletl. Takže Bingo vůbec nemá telefon.

"No tak fajn," řekl si Joe Pettigrew. "Tak fajn, pane Bingo. Možná se u vás stavím a všechno si to řekneme. A možná, že nebudu potřebovat žádné peníze. Muž ve vašem věku by měl mít trochu víc rozumu, než aby si na vizitku dával vytisknout falešné číslo telefonu. Jak si to představujete, že budete to své zboží prodávat, když si zákazník s vámi ani nemůže promluvit?"

To všechno si říkal jen v duchu. Pak ho napadlo, že je možná vůči profesoru Bingovi nespravedlivý. Profesor vypadal jako někdo, kdo se ve své branži vyzná. K tomu, co dělal, měl nepochybně důvod. Joe Pettigrew vytáhl vizitku a znovu se na ni podíval. Bylo to číslo 311 a budova Blankey v North Wilcoxu. Joe Pettigrew v životě neslyšel o budově Blankey, ale z toho nic nevyplývalo. Každé velkoměsto je plné takových barabizen. Z místa, kde teď stál, to nemůže být víc než kilometr. Tam někde asi končí obchodní část Wilcoxu.

Vydal se tedy jižním směrem. Budova měla sudé číslo, takže bude na východní straně ulice. Měl tu telefonistku požádat, aby prověřila adresu, když nemohla najít žádné jméno. Možná by to zjistila, ale možná by mu řekla, že v seznamu nic takového nemá.

Blok odpovídající tomu číslu našel snadno, horší to ale bylo se samotným číslem; to musel určit vylučovací metodou. Stejně se to tam ale nejmenovalo budova Blankey. Znovu se podíval na vizitku, aby měl jistotu. Ne, rozhodně se nemýlil. Ta adresa byla správná, ale nebyla to kancelářská budova. Nebyl to ani obytný dům, dokonce ani nějaký obchod.

Profesor Bingo měl zřejmě vyvinutý smysl pro humor. Ukázalo se, že jeho obchodní adresa byla totožná se sídlem policejního revíru v Hollywoodu.

Kromě lidí z policejní laboratoře a fotografů a kreslíře, který do svého bloku zaznamenal v předepsaném měřítku celou situaci včetně nábytku, oken a dalších věcí, tam byl poručík kriminálky a také seržant. Oba patřili k hollywoodskému policejnímu obvodu, takže vypadali trochu víc sportovně, než by se dalo čekat od detektivů v civilu. Jeden z nich měl rozhalenou sportovní košili přes límec černobíle kostkovaného saka, blankytně modré lehké kalhoty a polobotky se zlacenými přezkami. Jeho pestrobarevné ponožky zazářily v tmavé šatně pod schody mezi ložnicí a koupelnou. Právě zde dostal nápad zvednout roh koberce a trochu ho srolovat. Pod kobercem byly padací dveře s kruhem zapuštěným do dřeva. Muž v modrých kalhotách – náhodou to byl ten seržant, i když vypadal starší než poručík – zatáhl za kovový kruh, zvedl padací dveře a opřel je o zadní stěnu šatny. Prostor pod podlahou byl částečně osvětlen ventilačními otvory ve zdivu základů domu. Pod padacími dveřmi bylo vidět primitivní dřevěný žebřík opřený o betonovou stěnu základů. Seržant, příjmením Rehder, postavil žebřík až k okraji otvoru a slezl po něm dost hluboko, aby se mohl rozhlédnout po základech domu.

"Je to tu dost velký," řekl nahoru. "Kdysi tu musely být schody dolů, než v přízemí položili parkety a pod schodištěm udělali tu šatnu. Ty padací dveře tu zřídili, aby měli přístup k potrubím plynu, vody a ke kanalizaci. Myslíš, že má smysl prohlížet komíny?"

Poručík byl vysoký hezký muž s postavou jako obránce v americkém fotbalu. Měl smutné tmavé oči. Jmenoval se Waldman. Ledabyly přikývl.

"Tady asi stával kotel ústředního topení," pokračoval Rehder. Sklonil se a udeřil do toho místa. Ozvalo se zadunění silného plechu. "Z celého topení je tu ale jen tohle. A muselo mít instalaci směrem nahoru. Zkontroloval někdo průduchy?"

"Jo," odpověděl Waldman. "Jsou sice dost široké, ale tři z nich jsou nahoře zazděné a přikryté barvou. Ten čtvrtý vzadu v domě je otevřený, ale zabudovali do něj plynoměr. Nikdo by tudy neprolezl."

Rehder vylezl po žebříku zase nahoru a spustil padací dveře. "A taky je tu ten koberec. Ten by se těžko vrátil do

původní polohy bez nějakýho zvrásnění."

Otřel si zaprášené ruce o roh koberce, pak oba vyšli ze šatny a zavřeli dveře. Vrátili se do obýváku a dívali se na hemžení mládenců z laboratoře.

„Otisky nebudou mít prakticky žádný význam," prohlásil poručík a přešel si dlaní po bradě, aby zjistil, že na pečlivě vyholené pokožce mu zase pomalu vyráží tmavé strniště. "Pokud ovšem nenajdeme zřetelný přetisk jednoho otisku jiným. Nebo něco na dveřích či oknech. Ale ani to by nebyl přímý důkaz. Pettigrew tu přece bydlí. Je to jeho dům."

"Moc rád bych věděl, kdo nám ohlásil ten výstřel," pravil Rehder.

"Pettigrew. Kdo jiný?" Waldman se stále drbal na bradě. Oči měl smutné a ospalé. "Sebevraždu tady neberu. Už jsem jich viděl hodně, ale ani jednu takovou, při které by se chlap střelil sám do srdce ze vzdálenosti nejméně metr a spíš asi metr a půl."

Rehder přikývl. Díval se dolů na velké mřížky, umístěné částečně ve zdi a částečně na podlaze, které byly součástí topného systému.

"Ale předpokládáme, že to mohla být sebevražda," pokračoval Waldman. "To místo je zevnitř hermeticky uzavřeno – všechno kromě toho okna, kterým prolezl jeden mládenec z hlídkového vozu a ten druhý to okno hlídal, než jsme přijeli. Dveře jsou nejen zamčené, ale navíc zajištěné petlicí, která je nezávislá na funkci zámku. Všechna okna zavřená a jediné další dveře – ty, které vedou do kuchyňky v zadní části domu – mají na této straně petlici, takže se nedají otevřít z kuchyňky, a na druhé straně střelkový zámek, takže se nedají otevřít odtud. Všechny věcné důkazy ukazují, že Pettigrew nemohl mít přístup do těchto místností v době, kdy padl výstřel."

"Zatím," podotkl Rehder.

"Samozřejmě, zatím. Ale někdo ten výstřel zaslechl a někdo nám to ohlásil. Výstřel přitom neslyšel žádný ze sousedů."

"To říkají oni," doplnil Rehder.

"Proč by o tom ale lhali i poté, když jsme našli obě těla? Předtím, to bych chápal, aby se do ničeho nezamíchali. Dejme tomu, že ten, kdo to slyšel, nechce být svědkem při vyšetřování nebo u soudu. Někteří lidé se takhle chovají. Přitom je pravděpodobně čeká víc nepříjemností, pokud nic neslyšeli –nebo se domnívají, že neslyšeli – než kdyby to slyšeli. Vyšetřovatelé si je vezmou důkladně do práce, aby je přiměli k přemýšlení a k připamatování si něčeho, o čem si myslí, že to už zapomněli. Víš přece, jak často právě tohle vychází."

Rehder navrhl: "Pojďme se vrátit k Pettigrewovi." Upřel oči na svého kolegu, velmi pozorně a s náznakem triumfu, jako kdyby odhalil nějakou tajnou myšlenku.

"My ho musíme podezírat," uznal Waldman. "Vždycky musíme podezírat manžela. Nepochybně věděl, že si jeho žena zahrává s Porterem Greenem. Pettigrew neopustil město ani neudělal něco podobného. Pošťák ho viděl dnes ráno. Buď odešel před tím výstřelem, nebo po něm. Jestliže odešel předtím, tak je z toho venku. I kdyby ale odešel až po výstřelu, stejně možná nic neslyšel. Já ale tvrdím, že slyšel, protože je to pravděpodobnější než u kohokoli jiného. A jestli ten výstřel slyšel, co asi udělal?"

Rehder se zamračil. "Ti chlapi nikdy neudělají to, co by logicky udělat měli. To je fakt. Ty třeba řekneš, že by se měl pokusit dostat dovnitř a pak zjistit, že se tam nemůže dostat bez násilného vstupu. Takže zavolá policii. Ale ten chlap bydlí v domě, kde si jeho panička zašpásovala s nájemníkem. Takže buď je studený jako rybí čumák a je mu to všechno buď..."

"To se taky stává," přerušil ho Waldman.

"...anebo to cítí jako ponížení a dostane pořádný vztek. A když uslyší ten výstřel, ví zatraceně dobře, že vlastně on sám měl chuť ten výstřel vypálit. Ví taky, že my si budeme myslet přesně totéž. Takže odejde, zavolá nám z nějaký telefonní budky a zmizí. Až se pak vrátí domů, bude to ten nejpřekvapenější chlápek na světě."

Waldman přikývl. "Než ale budeme mít možnost pořádně si ho probrat, tak tohle všechno není k ničemu. Byla to skutečně jen náhoda, že ho nikdo neviděl odcházet, a taky jen náhoda, že nikdo jiný neohlásil výstřel. Na nic z toho se ale nemůže spoléhat, nemůže tedy ani předstírat, že o ničem neví. Jestli to ale byla sebevražda, pak tvrdím, že výstřel neslyšel a že nám nevolal on. V tom případě, ať odešel předtím nebo potom, netuší, že je tady někdo mrtvý."

"Tak znova, není to sebevražda," řekl Rehder. "Takže se musel dostat ven a současně to všechno nechat zavřený zevnitř. Fajn. Jak to ale dokázal?"

"Ano. Jak?"

"Topení. Do haly vede taky průduch. Nevšiml sis?" zeptal se Rehder vítězoslavně.

Waldman se podíval do kouta a pak znovu na Rehdera. "Kolik měří ten chlap?" chtěl vědět.

"Jeden z mládenců si nahoře prohlédl jeho šatník. Výška sto pětasedmdesát, váha sedmdesát, boty osm a půl, košile třicet devět, oblek osmačtyřicet. Je na to dost štíhle. A támhle ta klapka za tou svislou mřížkou jen taktak visí. Sejmeme otisky a pak to vyzkoušíme."

"Hele, Maxi, nesnažíš se náhodou ze mne dělat pitomce?"

"Poručíku, ty o tom víš svý. Jestli je to vražda, ten chlap se nějak musel dostat z místnosti. Vražda v pokoji zavřeným zevnitř prostě neexistuje. Je to vyloučený."

Waldman si povzdechl a chvíli se díval na skvrnu na koberci u rohu malého stolku.

"Asi máš pravdu," uznal. "Ale stejně mě mrzí, že jsme aspoň jednu takovou vraždu neobjevili."

Ve čtrnáct hodin a čtyřiačtyřicet minut kráčel Joe Pettigrew po pěšině tiché části hollywoodského hřbitova. Ne že by celý ten hřbitov nebyl tichý. Tady to ale bylo odlehlé a jakoby zapomenuté. Tráva tu byla zelená a chladná. Byla tam kamenná lavička. Posadil se na ni a díval se na mramorový pomník s anděly na protější straně. Asi musel stát hodně peněz. Písmena vypadala, že kdysi byla zlacená. Přečetl si jméno. Patřilo do doby dávno minulé, do dob zašlé slávy, do časů, kdy hvězda stříbrného plátna žila jako orientální vládce a zemřela jako kníže královské krve. Bylo to skromné

místo pro někoho, kdo byl kdysi tak slavný. Vůbec se to nepodobalo tomu předstíranému načinčanému ráji tam na vzdálenější straně řeky.

Bylo to dávno, v nějakém ztraceném a zaslém světě. Gin pálený načerno v letech prohibice, války gangů, tajné účty pro desetiprocentní provize, pitky, kde se pilo až všichni povinně zcepeněli. Divadla plná doutníkového dýmu. Tehdy všichni kouřili doutníky. Jejich těžký oblak vždy visel nad lůžemi v mezaninu. Průvan vysával ten dým přímo na jeviště. Cítil to, když namáhavě udržoval rovnováhu čtyři a půl metru nad prkny na cirkusáckém bicyklu s koly jako melouny. Joe Meredith – klaun na bicyklu. Ušlo to. Nikdy se sice nedostal do titulků novin – s takovým číslem to ani nešlo – ale stejně stál vysoko nad průměrnými akrobaty. Bylo to vynikající sólo. Byl jedním z nejúspěšnějších v celé branži. Ono to vypadá jednoduše, že jo! Tak si to někdy zkuste a uvidíte, zač je toho loket – padnout z výšky čtyři a půl metru rovnou na záda na tvrdou podlahu, pak hned svižně vyskočit na chodidla, mít přitom klobouk na hlavě a v koutku obrovských namalovaných úst držet hořící doutník.

Napadlo ho, jak by to asi dopadlo, kdyby to zkusil teď. Asi by skončil se čtyřmi zlomenými žebry a proraženými plícemi.

Po hřbitovní stezce někdo přicházel. Byl to jeden z těch sveřepě se tvářících mladíků, kteří chodí v každém počasí bez kabátu. Mohlo mu být dvacet nebo jednadvacet, měl spoustu černých a nepříliš čistých vlasů, úzké bezvýrazné černé oči, tmavě olivovou pleť, za rozepnutou košili hubený hrudník bez chlupů.

Zastavil se před lavičkou a změřil si Joea Pettigrewa rychlým pohledem.

"Máte sirku?"

Joe Pettigrew vstal. Už byl čas jít domů. Vytáhl z kapsy kartónovou krabičku zápalek a podal ji přichozímu.

"Děkuju." Mladík si z kapsy košile vyndal cigaretu, pomalu si ji zapaloval a šmejdil očima sem a tam. Když vracel levou rukou zápalky, rychle se ohlédl přes rameno. Joe Pettigrew natáhl ruku pro zápalky. Mladík rychle zajel pravou rukou pod košili a vytasil revolver s krátkou hlavní.

„A teď portmonku, kámo, a hezky rychle, nebo..."

Joe Pettigrew ho kopl do rozkroku. Mladík se předklonil a svíjel se. Nevydal ze sebe ani pípnutí. V ruce stále držel revolver, ale nikam s ním už nemířil. Na svůj věk byl dost drsnák. Joe Pettigrew udělal další krok a vykopl mu revolver z ruky. A už ho držel v ruce – dřív než se mladík pohnul.

Mladík hodně těžce oddychoval. Celkově vypadal dost špatně. Joe Pettigrew z toho trochu zesmutněl. On byl teď pánem. Mohl říci, co by ho jen napadlo. Jenže on neměl, co by řekl. Svět byl plný těch mladých drsnáků. Byl to jejich svět, svět takového Portera Greena.

Teď už ale byl čas jít domů. Odešel odtud po sluncem ozářené pěšině a ani se neohlédl. Když došel k úhledné zelené nádobě na smetí, hodil do ní revolver. Pak teprve se ohlédl, ale ten mladík už nebyl v dohledu. Asi rychle odešel a při chůzi nejspíš skučel. Možná dokonce utíkal. Kam vlastně můžete utéci poté, co jste zabili člověka? Nikam. Jdete domů. Uprehnout – to je velice komplikovaná záležitost. Chce to promyslet a připravovat se. Chce to čas, peníze a převleky. Už ho bolely nohy. Cítil se unaven. Ale teď si přece může dát kávu a dokonce jet autobusem. Možná by měl ještě počkat a promyslet si to. Všechno to zavínil profesor Augustus Bingo. Udělal to příliš zjednodušeně, asi jako zkratku, která není vyznačena na mapě. Vydáte se po ní a nakonec zjistíte, že ta zkratka nevede nikam jinam než do ohrady, v níž pobíhá zlý pes. V takovém případě, pokud jste zdatný a máte hodně štěstí, dokážete se toho psa zbavit a vrátíte se zpět, kudy jste tam přišli.

Jeho ruka sjela do kapsy a prsty se dotkla krabičky zboží profesora Binga – trochu pomačkané a částečně vysypané, ale stále ještě použitelné, pokud by ho napadl nějaký způsob použití, což teď již bylo nepravděpodobné.

Je to směla, že profesor Bingo neměl na své vizitce skutečnou adresu. Joe Pettigrew by ho teď moc rád navštívil a zakroutil mu krk. Takový chlap může nadělat v dnešním světě spoustu škody. Víc škody než stovka nějakých Porterů Greenů.

Ale tak vynalézavý typ jako profesor Bingo musí tohle všechno vědět předem. I kdyby vůbec měl nějakou kancelář, nemohli byste ho najít, pokud by si to nepřál.

Joe Pettigrew vykročil směrem domů.

Poručík Waldman ho uviděl a také ho poznal na vzdálenost tří domů, mnohem dříve než zabočil z chodníku na cestičku k domu. Vypadal přesně tak, jak to Waldman očekával – hubená tvář, úhledný šedý oblek, přesný a uvážlivý způsob chůze. Odpovídající rozměry i váha.

"Je to dobré," řekl a vstal ze své židle u okna. "Teď hlavně klid, Maxi. Prozkoumáme si ho pomalu."

Policejní vůz uklidili už předtím za roh. Ulice byla opět klidná. Nic tu nevypadalo senačně. Joe Pettigrew zahrnul na cestičku a pokračoval směrem ke vchodu. V polovině cesty se zastavil, odbočil na trávník a vytáhl kapesní nůž. Sklonil se a uřízl pampelišku těsně pod úrovní záhonu. Potom nůž opatrně oťel o trávník, zase čepel zavřel a nůž zasunul do kapsy. Pampelišku s listy zahodil někam do kouta mimo zorný úhel pozorujících mužů.

"Tak tohle neberu," zašeptal Rehder s ostrým zasyčením. "Prostě není možný, aby tenhle chlap dneska někoho oddělal."

"Teď uvidí to okno," podotkl Waldman a stáhl se do stínu, přičemž dbal, aby ten pohyb nebyl příliš rychlý. Světla v místnosti už nesvítla a rádio bylo již delší čas vypnuté. Joe Pettigrew se na místě, kde stál uprostřed trávníku, napřímil a teď se díval přímo na rozbité okno v přízemí. Trochu rychleji popošel po schůdkách u vchodu a zastavil se. Natáhl ruku směrem k oknu, dost vysoko, aby zjistil, že tam není sklo. Když ruku odtáhl, zůstal strnule stát. Zatvářil se ohromeně. Pak se rychle obrátil směrem ke dveřím.

Dveře se otevřely, jakmile se jich dotkl. Uvnitř stál Waldman se zachmuřeným výrazem v obličeji.

"Myslím, že vy jste pan Pettigrew," řekl zdvořile.

"Ano, já jsem Pettigrew," odpověděla mu ta vychrtlá, bezvýrazná tvář. "A kdo jste vy?"

"Policie, pane Pettigrew. Jmenuji se Waldman. Poručík Waldman. Pojdte prosím dál."

"Policie? Někdo se sem vloupal? Tamto okno..."

"Ne, nejde o vloupání, pane Pettigrew. Všechno vám vysvětlíme." Ustoupil od dveří a Joe Pettigrew kolem něho prošel dovnitř. Sundal si klobouk a pověsil jej na věšák, jak to obvykle dělal.

Waldman přistoupil blíže k němu a rukama mu rychle přejel po těle.

"Omlouvám se, pane Pettigrew. Je to součást naší práce. Tohle je seržant Rehder. Jsme z hollywoodského policejního obvodu. Pojdte prosím do obývacího pokoje."

"To není náš obývací pokoj," vysvětlil mu Joe Pettigrew. "Tato část domu je v pronájmu."

"My to víme, pane Pettigrew. Posadte se, prosím, a zachovejte klid."

Joe Pettigrew si sedl a opřel se. Očima bloudil po místnosti. Uviděl křídou naznačené linie a porůznu na nábytku nějaký poprašek. Prudce se předklonil.

"Co je tohle?" zeptal se ostře.

Waldman a Rehder se na něho dívali a ve tvářích měli stejný výraz bez náznaku úsměvu. "V kolik hodin jste dnes odešel z domu?" zeptal se Waldman, pohodlně se opřel a zapálil si cigaretu. Rehder seděl trochu přihrbene na přední polovině křesla a pravou ruku měl volně položenou na koleně. Revolver měl v krátkém koženém pouzdře v pravé zadní kapse kalhot. Nesnášel ty řemínky se zbraní v podpaží. Tenhle Pettigrew nevypadal na to, že by to chtělo tasit revolver, ale člověk nikdy neví.

"V kolik hodin? To si nepamatuji. Bylo to někdy kolem poledne."

"Kam jste šel?"

"Jen tak na procházku. Zašel jsem na chvíli na hollywoodský hřbitov. Je tam pochována moje první žena," odvětil Joe Pettigrew.

"Ano, vaše první žena." pronesl Waldman s pochopením. "Netušíte, kde je teď vaše nynější žena?"

"Pravděpodobně si vyšla s naším nájemníkem. Je to nějaký Porter Green," sdělil mu Joe Pettigrew klidně.

"Prostě jen tak, že?" zeptal se Waldman.

"Tak nějak," Pettigrew se znovu zadíval na podlahu, tam kde byly ty křídové obrysy a na koberci tmavá skvrna.

"Myslím, že byste mi měli říct..."

"Hned se k tomu dostaneme," přerušil ho Waldman, tentokrát o něco důrazněji. "Měl jste nějaký důvod telefonovat policii? Odtud nebo když jste byl venku?"

Joe Pettigrew zavrtěl hlavou. „Pokud si nestěžovali sousedé, tak proč bych to dělal?"

"Tak tohle mi nedošlo," prohlásil Rehder. "O čem to vlastně mluví?"

"Asi dělali velký hluk, je to tak?" zeptal se Waldman. Pochopil to okamžitě.

Pettigrew přikývl. "Všechna okna ale byla zavřená."

"A zajištěná zevnitř?" otázal se Waldman jakoby mimochodem.

"Když se policajti snaží jít do detailů," odpověděl Joe Pettigrew rovněž jakoby mimochodem, "je to někdy k smíchu. Jak bych mohl vědět, jestli byla všechna okna zajištěna zevnitř?"

"Přestanu se zajímat o detaily, pokud vám to vadí, pane Pettigrew." Waldman teď měl na tváři laskavý a smutný úsměv. "Ta okna skutečně byla zajištěna zevnitř. Proto také museli policisté z hlídkového vozu rozbít sklo, aby se dostali do domu. Teď se mne zkuste zeptat, proč se museli dostat dovnitř, pane Pettigrew."

Joe Pettigrew se na něho jen díval a nehýbal se. Hlavně jim neodpovídat, pomyslel si, a oni začnou sami mluvit.

Neudělají jen jednu věc – nepřestanou mluvit. Oni se totiž hrozně rádi sami poslouchají. On sám proto nepromluvil.

Waldman tedy pokračoval: "Někdo nám telefonoval a řekl, že slyšel v tomto domě výstřel. Napadlo nás, že jste to mohl být vy. My nevíme, kdo to byl. Sousedé tvrdí, že neslyšeli vůbec nic."

Tak teď je situace, kdy se můžeš dopustit omylu, řekl si Joe Pettigrew v duchu. Moc bych si přál promluvit si s Josefem. Psychicky se cítím dobře. Myslím, že to zvládám, ale tihle mládenci nejsou hloupí. Zvláště ten s tím jemným hlasem a těma židovským očima. Nejchytřejší chlap, jaký kdy měl odznak detektiva. Hezoun, ale stejně mě neoblafně. Přišel jsem domů, v domě jsou policajti, někdo telefonoval o nějakém výstřelu, sklo předního okna je rozbité a tenhle pokoj zřejmě pročešali do posledního zrnka prachu. Je tam skvrna, která vypadá nejspíš na krev. Ty čáry křídou můžou samozřejmě být obrysem lidského těla. Pak tu není Gladys a také tu nikde není Porter Green. Jak bych asi měl reagovat, kdybych o tom všem nevěděl vůbec nic? Dejme tomu, že jsem flegmatik. Myslím, že to bude to pravé. Je mi prostě jedno, co si o tom tihle chlapi myslí. Jestliže totiž změním svůj názor na to, jestli tu mám být nebo ne, tak tu třeba vůbec nemusím být. Ačkoli – moment. Tím se nic nevyřeší. Je tu ta vražda a ta sebevražda. Takhle to prostě musí vycházet, protože to nemůže být nic jiného. Takovou šanci přece jen tak nezařadím. A jestli to tedy je vražda a sebevražda, pak mi přece nemůže vadit, že tu jsem a takhle tu stojím. Jsem naprosto v pořádku.

"Společná sebevražda," řekl dost hlasitě, ale trochu zamysleně. "Porter Green na to ale nebyl ten typ. Ani moje žena Gladys. Příliš povrchní a spíš sobecká povaha."

"Tady nikdo neřekl nic o tom, že by někdo byl mrtvej," prohlásil Rehder důrazně.

To je správný polda, pomyslel si Joe Pettigrew. Jako v biografu. Tak tenhle mi vůbec nevadí. Nemá asi rád, když někoho něco napadne nebo když si někdo o něčem dovolí mít ten nejpřirozenější úsudek. Takže pronesl nahlas: "Ta situace tady vypadá dost srozumitelně."

Waldman se lehce pousmál. "Vypadá to, že padl jen jeden výstřel, pane Pettigrew. Za předpokladu, že náš informátor měl dobrý sluch. A říkám vám otevřeně – toho informátora neznáme, a proto jsme ho nemohli vyslechnout. Tohle ale nebyla společná sebevražda. Za to vám ručím. A když už se přestávám starat o detaily – i když to nemohu říct o vás – musím vám sdělit, že policisté z hlídkového vozu našli Portera Greena tam, kde vidíte ty křídové obrysy. Hrudník měl nad tou krvavou skvrnou. Krvácel jen málo. Výstřel zasáhl jeho srdce – velmi přesně – a ze vzdálenosti, která téměř

vylučuje sebevraždu. Předtím ale uškrtil vaši ženu, pravděpodobně po dost zuřivém zápase."

„On asi neznal ženy tak dobře, jak si myslel, že je zná," usoudil Joe Pettigrew.

"Ten chlap snad rozčilením vylítne z kůže," vpadl Rehder arogantně do výslechu. "Ten jede jak sekačka po trávníku." Waldman mávl rukou, aby kolegu uklidnil, a stále se usmíval. "Tohle není představení, Maxi," řekl, aniž se na druhého policistu podíval. "Já vím, že to ovládáš dobře. Pan Pettigrew je inteligentní muž a na úrovni. My toho sice mnoho nevíme o jeho rodinném životě, ale přece jen víme dost, abychom usoudili, že nebyl šťastný. On nám ale nepředstírá, že by to pro něho znamenalo nějakou tragedii. Je to tak, pane Pettigrew?"

"Přesně tak."

"Myslel jsem si to. Takže, Maxi, vzhledem k tomu, že pan Pettigrew není žádný idiot, pochopil dokonale, že situace tohoto pokoje, naše přítomnost a náš postup – to všechno znamená, že se tu stalo něco vážného. On dokonce možná očekával, že se tu něco takového může stát."

Joe Pettigrew zavrtěl hlavou. "Jeden její milenec ji jednou zmlátil," prohlásil klidně. "Prostě ho zklamala. Ona zklamala každého. Ten chlap chtěl zmlátit taky mne."

"Proč to neudělal?" zeptal se Waldman, jako by ta situace byla tou nejpřirozenější věcí na světě – manželka jako Gladys, manžel jako Joe Pettigrew a nájemník jako Porter Green nebo nějaká přibližná kopie Portera Greena.

Joe Pettigrew se teď usmál ještě neznatelněji, než vypadal úsměv poručíka Waldmana. To bylo něco, co se ti policajti nikdy nedozvědí. Byla to jeho fyzická síla, kterou užíval jen zřídka a pouze ve špičkových situacích. Jeho rezerva, asi jako ten zbytek vzorku prášku profesora Binga.

"Možná si myslel, že mu nestojím za to," odpověděl.

"A to jste chlap, Pettigrew?" utrousil opovržlivě Rehder.

Jakási příchut' mužného pohrdání v něm vzkypěla, něco jako žluč.

"Jak jsem již řekl," pokračoval Waldman co neklidněji, "z celé situace, jak jsme ji zde po našem příchodu našli, jsme usoudili, že tu došlo k násilné události. Na tváři toho muže byly ostré škrábance a ta žena byla evidentně brutálně bita – nehledě k strangulačním stopám na krku – pro citlivého muže to jistě není příjemný pohled. Pane Pettigrew, považujete se za citlivého člověka? I v takovém případě budete bohužel muset identifikovat její tělo."

"To je první nechutná věc, kterou jsem od vás slyšel, poručíku."

Waldman se mimoděk začervenal. Kousl se do rtu. Sám byl velmi citlivý člověk. "Je mi to líto." řekl a zdálo se, že to říká upřímně. "Teď tedy víte, co jsme zde našli. Vzhledem k tomu, že jste manžel, a také vzhledem k tomu, že neznáme přesný čas, kdy jste opustil tento dům, jste přirozeně podezřelý ze zavinění násilné smrti – a možná v obou případech."

"Obou?" zeptal se Joe Pettigrew. Tentokrát projevil nelichné překvapení a ihned si uvědomil, že to byla chyba. Pokusil se to napravit. "Ano, chápu, co tím myslíte. Ty škrábance na těle Portera Greena – a stopy bití na těle mé ženy – to samozřejmě nedokazuje, že on ji uškrtil. Mohl jsem zastřelit jeho a potom ji zaškrtil – když, byla v bezvědomí nebo bezbranná po tom bití, o němž jste se zmínil."

"Ten chlap snad nemá vůbec žádné cit," utrousil Rehder s určitým náznakem obdivu.

Waldman prohlásil vliďně: "On má cit, Maxi. Ale on s nimi žil už dlouho. Takže ten jeho cit je hodně hluboko. Mám pravdu, pane Pettigrew?"

Joe Pettigrew přisvědčil, že pravdu má. Pomyslel si přitom, že tu svou chybu asi nenapravil, ale možná, že přece jen ano.

"Ta střelná rána, na těle Portera Greena zcela určitě není typickou střelnou ranou sebevraha," pokračoval Waldman.

"A to ani v případě, když připustíte, že ten muž se chladnokrevně a klidně rozhodl spáchat sebevraždu z důvodů, které pro něho mohly být postačující – pokud vůbec bereme v úvahu chladnokrevnou a klidnou sebevraždu. Některé sebevraždy tak skutečně mohou vypadat. Ale někdo, kdo právě zažil situaci plnou násilí – takový člověk a v takovém psychickém stavu – že by držel pistoli tak daleko od těla, kam až může dosáhnout, pak cílevědomě a přesně namířil zbraň na své srdce a stiskl spoušť – tomu skutečně nikdo neuvěří, pane Pettigrew. Nikdo."

"Tak jsem to udělal já," pravil Pettigrew a díval se Waldmanovi přímo do očí.

Waldman na něho upřel svůj pohled a pak se obrátil, aby odložil cigaretu do popelníku jantarové barvy. Otáčel s ní sem a tam, až oharek ztratil jakýkoli tvar. Pak promluvil a nedíval se přitom na Pettigrewa, jako někdo, kdo přemýšlí nahlas a jehož myšlení je přitom zcela uvolněné.

"Proti tomu jsou dvě námitky. Přesněji řečeno, byly. Za prvé, okna jsou zavřená zevnitř – všechna okna. Dveře vedoucí do tohoto pokoje byly zamčené a i když vy jako domácí máte klíč – mimochodem, usoudil jsem, že vy jste tu domácí, je to tak?"

"Jsem majitelem domu," řekl Pettigrew.

"I když máte klíč, nemohl jste ty dveře otevřít, protože zevnitř mají petlici nezávislou na zámku. Dveře směrem do kuchyně se nedají zvenčí otevřít, pokud se neuvolní zajišťovací petlice z této strany. Jsou zde padací dveře vedoucí do sklepa, ze kterého ale není východ ven z domu. To jsme zjistili. Proto jsme se zpočátku domnívali, že Portera Greena nemohl zabít nikdo jiný a že to musela být sebevražda, protože po vraždě nikdo nemohl opustit tuto místnost a nechat ji zamčenou zevnitř a protože my jsme ji našli takto zamčenou a zajištěnou. Pak jsme ale našli řešení."

Joe Pettigrew pocítil lehké brnění na kůži kolem spánků.

Ústa měl najednou jakoby vyschlá a uvnitř cítil, že jazyk se mu nějak zvětšil a ztuhl. Skoro se přestal ovládat. Jen taktak nevyhrkl, že odtud žádný únik není. Prostě nemůže být. Pokud by zde únik existoval, všechno by to byl nesmysl.

Profesor Bingo by byl nesmysl. Proč jsem vlastně čekal u toho okna, až ten policajt rozbije sklo a okno otevře, abych za jeho zády a sotva tři metry od něho tudy vylezl ven, lehce dopadl na terasu u vchodu a rychle zmizel? Proč jsem se namáhal s tím vším tady i venku, s vyhýbáním se všem chodcům, že jsem si nemohl dát ani kávu a vůbec dostat se kamkoli a nemohl si s nikým promluvit, proč jsem to všechno dělal, jestliže existuje nějaký únik z místnosti, který

dokážou najít dva obyčejní čmuchalové?

Neřekl to ovšem nahlas. Ale tím, že si to říkal v duchu, se poněkud změnil výraz jeho tváře. Rehder se naklonil ještě o něco víc dopředu a špička jazyka se mu objevila mezi rty.

Waldman si povzdechl. Zvláštní na tom je, že on ani Max nebrali v úvahu možnost, že by obě dvě oběti zavraždil týž pachatel. "To topení," pronesl klidným nezaujatým hlasem.

Pettigrew vyvalil oči, pomalu otočil hlavu a díval se na mřížky patřící k topnému systému – dvě mřížky, jednu horizontální a druhou umístěnou svisle ve zdi mezi tímto pokojem a halou. "Topení." opakoval a pohlédl znovu na Waldmana. "Co má být s tím topením?"

"Původním smyslem toho vytápění bylo vyhřívát halu i tento pokoj a pravděpodobně také horní podlaží domu. V prostoru za mřížkou je ve stěně mezi oběma místnostmi železná klapka zavěšená na tyči. jejímž smyslem bylo vést teplo tam, kde bylo potřeba. Mohla se přitáhnout k té svislé mřížce a pak teplo směřovalo do haly, nebo mohla viset uprostřed otvoru – a tak jsme ji také našli – a pak šlo teplo oběma směry."

"A tudy někdo dokáže prolézt?" zeptal se udiveně Pettigrew.

"Rozhodně ne každý. Vy jste mohl. Ta klapka se pohybuje velmi lehce. Vyzkoušeli jsme si to. Jeden z našich techniků tudy prolezl. Při plném otevření je tam prostor dvaatřicetkrát padesát jedna. Vám by to stačilo, pane Pettigrew."

"Takže já jsem je zabil a uprchl jsem tudy," prohlásil Joe Pettigrew. "Jsem skvělý. Skutečně skvělý. A pak jsem tu mřížku přidělal na zeď."

"Nic takového. Mřížky nejsou přišroubované a udržují si svou polohu díky své váze. Prověřili jsme si to, pane Pettigrew. Víme to." Rukou si pročísl tmavé vlnité vlasy. "To ale bohužel ještě není úplné řešení."

"Není?" Joe Pettigrew cítil, jak mu něco pulsuje ve spáncích. Nějaké tvrdé, malé, rozzlobené pulsující kladívko. Cítil se unaven. Dlouhá únava nashromážděná z mnoha malých únav. Ano, teď byl velmi unaven. Sáhl si rukou do kapsy a ucítil pomačkanou krabičku toho prášku zabalenou do papírového ručníku.

Oba policisté pocítili napětí. Rehderova pravice sjela k zadní kapse kalhot. Těžiště svého těla přenesl směrem k nohám.

"To je jen šňupavý tabák," oznámil Joe Pettigrew.

Waldman vstal. "Dejte to sem," řekl ostře a stoupl si nad Joea Pettigrewa.

"Jen šňupavý tabák. Zcela neškodný," Joe Pettigrew krabičku rozbalil a kus papírového ručníku hodil na zem. Zvedl pomačkané víčko krabičky. Prstem se dotkl zbytku bílého prášku na jejím dně. Necelá lžička. Dvě špetky a pak už nic. Dva odklady.

Obrátil ruku dlaní dolů a vysypal prášek na podlahu. "V životě jsem neviděl šňupavý tabák takovéhle barvy," podotkl Waldman. Vzal do ruky prázdnou krabičku. Nápis na pomačkaném víčku byl hodně umazaný. Dal se přečíst, ale nešlo to rychle.

"Je to skutečně šňupací prášek," opakoval Joe Pettigrew.

"Žádný jed. A rozhodně ne to, co asi máte na mysli. Já už to nepotřebuju. A jaký je závěr vaší analýzy, poručíku?"

Waldman udělal krok zpátky a poodešel od něho. ale už si znovu nesedl.

"Druhá námitka proti vraždě je, že k ní chybí dostatečný motiv – za předpokladu, že vaši ženu uškrtil Green. Než jste to ale vyslovil vy, já jsem žádnou jinou možnost nebral v úvahu. Z toho by ale vyplývalo, že máte velmi bystrý úsudek, pane Pettigrew. Jestliže stopy po prstech na jejím hrdle – které jsou již teď velmi zřetelné a budou ještě zřetelnější – pocházejí z vašich rukou, pak už k tomu není co dodat."

"Ony ale nepocházejí," namítl Joe Pettigrew. Předpažil obě ruce dlaněmi dopředu. "To byste měl poznat. Ruce Portera Greena jsou dvakrát větší než moje."

"Pokud tomu tak je, pane Pettigrew," a Waldman teď zvyšoval hlas i důraz na jednotlivá slova, "a vaše žena byla už opravdu mrtvá a vy jste pak zastřelil Portera Greena. pak od vás bylo hloupé uprchnout a volat anonymně policii, protože i kdyby to z vašeho hlediska byla úkladná vražda, žádná porota by u vás neshledala víc než zabití, nebo možná i neúmyslné zabití – vy jste přece jednal v krajní nouzi – dokonce v sebeobraně..." Waldman teď mluvil dost hlasitě a zřetelně, i když rozhodně nekřičel, a Rehder ho sledoval nerozhodně, ale s obdivem. "Kdybyste prostě zvedl telefon, zavolał policii a řekl, že jste ho zastřelil, protože jste zaslechl výkřik, seběhl jste po schodech dolů s pistolí v ruce a uviděl toho polonahého chlapa se spoustou krvavých škrábanců na tváři a on se na vás vrhal a vy –" Waldmanův hlas se teď ztišil – "jste po něm vystřelil, naprosto instinktivně. Tomu uvěří absolutně každý." skončil Waldman klidným hlasem.

"Já jsem ty škrábance uviděl, až když jsem ho zastřelil," promluvil Joe Pettigrew.

Na místnost padlo mrtvé ticho. Waldman zůstal stát s otevřenými ústy, jako by mu poslední slova zůstala viset na rtech.

Rehder se náhle zasmál. Znovu sáhl rukou dozadu a z pouzdra v pravé zadní kapse vytáhl revolver.

"Cítil jsem se zahanben. Zahanboval mne pohled na jeho tvář. Byl jsem vlastně zahanben za něho. Vy byste to nepochopil. Vy jste s ním nežil."

Waldman tiše stál s pokleslou bradou a zamyšlenýma očima. Pak znovu vykročil. "Myslím, že to je všechno, pane Pettigrew," řekl klidně. "Bylo to zajímavé a trochu to zabolelo. Teď už ale musíme jít a oba víme kam."

Joe Pettigrew se ostře zasmál. V tom okamžiku Waldman stál mezi ním a Rehderem. Joe Pettigrew vstal z křesla, udělal krok stranou a náhle se vymrštil v jakémsi přemetu asi jako kočka vyhozená do vzduchu. Už byl mezi dveřmi.

Rehder na něho zařval, aby zůstal stát. Hned poté, snad příliš rychle, vystřelil. Výstřel srazil Joea Pettigrewa až do haly. Zapotácel se, vrazil do protější stěny, zamával rukama a obrátil se. Padl na zem a zůstal sedět zády ke stěně, ústa i oči měl otevřené.

"Hele ho, chlapa," pronesl Rehder a ztuhlýma nohama prošel kolem Waldmana. "Sázím se, že von je oddělal oba, poručíku."

Sklonil se, znovu se napřímil, obrátil se a nechal klesnout ruku se zbraní. "Sanitku už nepotřebujeme," podotkl stroze. "Ne že bych to takhle chtěl. Tys mi to ale dost zkomplikoval."

Waldman stál ve dveřích. Zapálil si další cigaretu. Ruka se mu trochu třásla. Podíval se na ni a zatřepáním uhasil zápalku.

"Napadlo tě vůbec, že ten člověk mohl být nevinný se vším všudy?"

"To teda ne, poručíku. Ani náhodou. Takovejch jsem už viděl zatraceně moc."

"Zatraceně moc, ale ne dost," opáčil Waldman chladně. Jeho tmavé oči byly studené a rozzlobené. "Tys viděl, že jsem ho prohledal. Tys věděl, že není ozbrojen. Jak daleko asi tak mohl utéct? Takže tys ho zabil, protože se rád předvádíš. Jiný důvod jsi neměl."

Prošel kolem Rehdera do haly a sklonil se nad Joem Pettigrewem. Vsunul mu ruku pod sako a přiložil ji na srdce. Pak se narovnal a obrátil.

Rehder se potil. Měl zúžené oči a na tváři nepřírozený výraz. V ruce měl stále ještě revolver.

"Neviděl jsem, že bys ho prohledával," prohlásil sverpě.

"Tak ty mě pokládáš za naivního pitomce," odpověděl Waldman chladně. "I kdybys náhodou nelhal – ale ty teď lžeš."

"Máš vyšší hodnotu," řekl Rehder s drsným zasyčením v hlase. "Ale nebudeš mi říkat, že jsem lhář, kámo." Poněkud zvedl ruku se zbraní. Waldmanův ret se zkrivil opovržením. Neřekl vůbec nic. Po chvíli Rehder pomalu sklonil revolver, profoukl hlaveň a revolver pak uložil do pouzdra. "Udělal jsem pitomost," vyrazil ze sebe namáhavě. "Můžeš o tom říkat, co chceš. A nejlíp uděláš, když si najdeš jinýho parťáka. Je to tak – vystřelil jsem moc zbrkle. A ten chlap byl možná nevinným, v tom máš pravdu. Je to ale cvokárna. Mohl z toho vyvážnout i třeba s podmínkou. Nebo rok. možná devět měsíců v base. A venku ho pak mohl čekat šťastnej život bez té jeho Gladys. A já jsem to všechno zpackal." Waldman promluvil skoro laskavě: "V určitém smyslu to nepochybně je cvokárna. Jemu ale šlo o to zbavit se obou. Celá zdejší situace to potvrzuje. Oba to dobře víme. A on samozřejmě neutekl z místa činu průduchem topení."

"Hé," Rehder vyvalil oči a zůstal stát s otevřenými ústy.

"Pozoroval jsem ho, když jsem mu o té možnosti řekl. A právě tohle, Maxi, to byla jediná věc, která ho ze všech našich úvah skutečně překvapila."

"Ale on tudy musel prolézt. Jinej únik přece neexistuje."

Waldman přikývl, pak pokrčil rameny. "Řekněme si, že my jsme jinou možnost úniku nenašli a teď už ani hledat nemusíme. Jdu ohlásit konec pátrání."

Prošel kolem Rehdera do obývacího pokoje a posadil se u telefonu.

Ozval se zvonek u vchodu. Rehder se podíval dolů na Joea Pettigrewa a pak na dveře. Tiše prošel halou. Zastavil se u vstupních dveří, otevřel je asi na patnáct centimetrů a držel je v této poloze. Venku uviděl vysokého, kostnatého, omšle vyhlížejícího muže, který měl na hlavě cylindr a přes ramena operní pláštěnku, i když Rehder zcela přesně nevěděl, co to vlastně je operní pláštěnka. Muž byl bledý a měl černé oči v hlubokých důlcích. Smekl klobouk a lehce se uklonil.

"Pan Pettigrew?"

"Ten nemá čas. Kdo jste a co mu chcete?"

"Dnes dopoledne jsem mu nechal malý vzorek šňupacího prášku. Zajímalo by mne, zda s ním byl spokojen."

"On nemá zájem o žádný šňupací prášek," prohlásil Rehder. Ten chlápek vypadá divně. Odkud se tu berou takové vykopávky? Nejlíp bude dát ten prášek do laborky, jestli v něm není kokain.

"Jistě – pokud ovšem změní názor, ví, kde mne najde," prohodil profesor Bingo zdvořile. "Přeji vám dobré dopoledne." Dotkl se krempy svého ošumělého klobouku a obrátil se. Kráčel pomalu, velmi důstojně. Když sestoupil po těch třech schodech. Rehder promluvil svým drsným policajtským hlasem, jaký už teď neužíval zdaleka tak často, jako kdysi: "Pojďte sem na moment, doktore. Možná si s váma promluvíme o tom prášku. Von totiž vůbec nevypadá na šňupavej tabák."

Profesor Bingo se zastavil a otočil. Teď měl obě ruce pod svou operní pláštěnkou. "A kdo račte být vy?" zeptal se Rehdera s distancovanou lhostejností.

"Policista. V tomhle domě došlo k vraždě. A možná že zrovna ten prášek..."

Profesor Bingo se usmál. "Má návštěva se týká pouze pana Pettigrewa, strážníku."

"Okamžitě pojdte sem!" vyštěkl Rehder a otevřel přitom dveře dokořán. Profesor Bingo nahlédl do haly. Sešpulil rty. Jinak se ani nepohnul.

"Hleďme, tam na podlaze to vypadá jako pan Pettigrew," řekl. "Je snad nemocen?"

"Je na tom mnohem hůř. On je mrtev. Ale – jak jsem řekl – pojdte sem."

Profesor Bingo vytáhl zpod pláštěnky ruku. Nebyla v ní žádná zbraň. Rehder udělal pohyb směrem k pravé zadní kapse. Pak nechal ruku ulehčeně klesnout.

"Že je mrtev?" Profesor Bingo se téměř radostně usmál. "Tím se nesmíte nechat vyvést z míry, pane detektive. Soudím, že ho někdo zastřelil, když se pokoušel o útěk."

"Pojďte sem, vy!" Rehder vykročil dolů po schodech.

Profesor Bingo mávl svou dlouhou, bílou levou rukou. "Ubohý pan Pettigrew, on byl ve skutečnosti mrtev celých deset let. Jenže on o tom nevěděl, pane detektive."

Rehder už sešel po schodech dolů. Ruka ho svrběla a měl chuť znovu vytasit revolver. Něco v očích profesora Binga mu vyvolávalo mrazení po celém těle.

"Dovedu si představit, že jste zde měli těžký problém," podotkl profesor Bingo zdvořile. "Velmi složitý problém. Ve skutečnosti je to ale velmi prosté."

Z pláštěnky se jemně vynořila jeho pravice. Ukazováček byl těsně přitisknut k palci. Oba prsty zamířily k obličejí.

Profesor Bingo si šňupl špetku svého prášku.